

Korisni idioti i kolaps Srbije

By [Ljubomir Kljakić](#)

In-depth Report: [THE BALKANS](#)

Global Research, February 21, 2011

21 February 2011

Sažetak: Činjenica što današnja Srbija nema *svoju* strategiju, ali se zato u njoj dosledno sprovodi *strategija za Srbiju*, u ovom radu osvetljava se kao *sistemska* posledica bazičnog koncepta unutar koga su razvijene i od koga ne odstupaju *sve* (unutrašnje i spoljašnje) strategije koje su na snazi u današnjoj Srbiji. Taj bazični koncept jeste *Velika Korporativna Strategija* (imperijalna “vizija” o 21. stoleću kao još jednom “američkom veku” i SAD koje “deluju kao svetska vlada”) i *svetska korporativna revolucija*.

Sa svojom politikom globalne “kontrolisane dezintegracije”, ova svetska revolucija pokrenuta je 1979 – 1981. Glavni njen cilj bio je i ostao da ostvari *Veliku Korporativnu Strategiju*, suspenduje novovekovnu republiku sa njenim konstitutivnim načelom suverenog i slobodnog građanina i demokratskim ustanovama koje na tom načelu počivaju, i da uspostavi *svetski korporativni poredak*, odnosno imperijalni poredak *novog feudalizma*. Rezultati postignuti tokom četrdesetogodišnje istorije ideološkog, teorijskog i praktičnog uspostavljanja tog poretka upozoravaju da se sa ostvarenjem *Velike Korporativne Strategije* daleko stiglo. Nosilac imperijalnog suvereniteta u korporativnom poretku jeste *svetski savez korporativne moći* u kome američka *liberalna oligarhija* (Bilderberg, Savet za inostrane odnose i *Projekat osamdesete*, Trilateralna komisija, drugo) ima odlučujuću ulogu.

Deo svojih operativnih “nadležnosti” od značaja za neposredno upravljanje posebnim segmentima na velikoj sceni svetskih poslova (svetsko tržište, države, regionalne asocijacije država, međunarodne profesionalne i korporativne organizacije, drugo), ovaj nosilac korporativnog suvereniteta “delegira” svakoj onoj strukturi lokalne vlasti i moći čija je lojalnost prema suverenu najmanje podložna sumnji, uključujući ovde i lokalnu vlast i moć u SAD. Optimalni oblik takve vlasti i moći jeste režim “meke” okupacije koji u interesu suverena, na određenom prostoru, neposredno sprovodi i održava neka nekompetentna, nesamostalna i korumpirana lokalna oligarhija. Neophodnu unutrašnju koheziju i stabilnost svakog režima “meke” okupacije i *lokalnog saveza moći* koji ga lojalno sporovodi, obezbeđuju osobe kojima se zbog posebnih ličnih svojstava dodeljuju *nominalno* glavne uloge. To su *korisni idioti* (od gr. *idiōtēs*, lat. *idiotia*, onaj ko je neupućen u javne poslove, ko se ne bavi politikom kao javnim poslom, nego radi za sebe i zbog sebe, onaj ko zasebno radi izvan zajednice, takođe onaj ko je neznalica, nekompetentna osoba).

Iako je svetska korporativna revolucija svoj vrhunac dostigla 1999 – 2001, iako je utopija o svetskom korporativnom poretku tada doživela inverziju u svetski poredak korporativne distopije, ipak lokalni vojnici ove propale revolucije u današnjoj Srbiji, upravo od 2001. pa do danas, i dalje sprovode njenu politiku “kontrolisane dezintegracije” i rade na velikom delu ostvarenja krajnjeg cilja *Velike Korporativne Strategije* – dizajniraju jednu “novu” Srbiju koja treba da postane integralni i lojalni deo idealno zamišljene svetske korporativne imperije. To je osnovni razlog zbog koga se današnja Srbija nalazi pred kolapsom, koji se, uostalom, možda već i dogodio. Sledstveno, ovi lokalni vojnici propale svetske revolucije jesu *korisni*

idioti svetskog korporativnog poretka, poredak koji su uspostavili u današnjoj Srbiji jeste *poredak korisnih idiota*, a zastava pod kojom nastupaju i koja predstavlja privide koji se propagiraju kao *strategije*, jeste *lažna zastava*. Među brojnim činocima koji utiču na takav tok stvari jesu i instituti tajne diplomatije i politike interesnih sfera sa svojom bogatom istorijom.

Zato je aktuelni položaj Republike Srbije strukturalno identična položaju koji je Kneževina, docnije Kraljevina Srbija, imala posle Berlinskog kongresa 1879. i 28. juna 1881. kada je potpisana tzv. Tajna konvencija sa Austro-Ugarskom. Matrica za zavisnu, kontrolisanu, zaostalu i nadziranu Srbiju koja je postavljena 1879 – 1981, danas je ponovo na sceni istorije. Ovdašnji *korisni idioti* u svemu su pristali na tu veliku reviziju i travestiju istorije. Shodno tome, unutar spoljašnjeg poretka korporativne distopije i unutrašnjeg poretka korisnih idiota, današnja Srbija nema prava na samostalnu unutrašnju i spoljašnju politiku, nema prava na sopstvenu razvojnu strategiju, pa konsekventno nema pravo ni na sopstvenu budućnost.

Ključne reči: strategija, Srbija, liberalna oligarhija, svetski savez korporativne moći, Velika Korporativna Strategija, svetska korporativna revolucija, kontrolisana dezintegracija, korisni idioti, lažna zastava, korporativna distopija, tajna diplomatija i politika interesnih sfera, Berlinski kongres 1878, Tajna konvencija 1881, revizija i travestija istorije, matrica zavisne, kontrolisane, zaostale i nadzirane Srbije.

1.

Zaista, ima li Srbija *svoju* strategiju?[\[1\]](#)

Nije jednostavno odgovoriti na ovo pitanje. Posebno kada znamo da *strategija*, izvorno vojni pojam (gr. *στρατηγία*, *strategia* – *štab zapovednika vojske*, *vrhovna komanda armije*, od gr. *στρατηγός*, *strategos* – *vrhovni zapovednik armije*, *general*, kovanica od *στρατός*, *stratos* – *vojska*, *armija*, *domaćin*, i *ἄγός*, *agos* – *vođa*, *starešina*, *zapovednik*, izvedeno od *ἄγω*, *ago* – *voditi*), i danas znači ono isto što je značio i pre nešto više od 1.400 godina kada je pojam nastao i prvi put bio uveden u upotrebu – nauku i veštinu integrisanja i angažovanja svih društvenih, prirodnih, političkih, ekonomskih, naučnih, psiholoških, vojnih i drugih postojećih kapaciteta neke organizovane ljudske zajednice, u miru ili ratu, radi ostvarivanja izvesnog jasno određenog, opšte prihvaćenog, zajedničkog cilja u bližoj ili daljoj budućnosti.[\[2\]](#)

Poteškoće u ovom slučaju dodatno se uvećavaju kada se prisetimo da je sam pojam *strategija* nastao i prvi put počeo da se upotrebljava, zahvaljujući događajima koji su se pre nešto više od 1.400 godina odigravali upravo ovde, na centralnom Balkanu, gde danas tragamo za odgovorom na pitanje “ima li Srbija *svoju* strategiju?”

Pojam *strategija* nastao je, naime, krajem 6. veka sa ciljem da se unapredi i naučno zasnuje jedna tako kompleksna i zahtevna politička, vojna i ekonomska aktivnost kao što je to uspostavljanje i održavanje univerzalnog svetskog poretka na krajnjim istočnim i krajnjim severnim granicama tadašnje Rimske, odnosno Romejske imperije (Istočno rimsko carstvo, Vizantija). Vodeći dvadesetogodišnji permanetni rat protiv Persijanaca u Centralnoj Aziji, a protiv Slovena, Anta i Avara na Balkanu i Podunavlju, sa osloncem na instrumente rata koji se danas nazivaju asimetrično ratovanje, ovo zahtevno preduzeće uspostavljanja i održavanja imperijalnog poretka nastojao je tokom poslednje dve decenije 6. veka da sprovede imperator Mavrikije (gr. *Φλάβιος Μαυρίκιος Τιβέριος Αὔγουστος*, lat. Flavius

Mauricius Tiberius Augustus, Flavije Mavrikije Tiberije Avgust, 539 – 602, na vlasti 582 – 602).[\[3\]](#)

Mavrikijevo carsko iskustvo stečeno u imperijalnim ratovima na Balkanu i Centralnoj Aziji, sistematizovano je, teorijski uopšteno i kodifikovano na stranicama 12 knjiga, odnosno poglavlja, rukom pisanog priručnika o vojnoj *strategiji* pod naslovom *Στρατηγικόν*, *Strategikon*, *Стратегикон*. Iako pitanje autora tog rada do danas nije dobilo zadovoljavajući odgovor, nema nikakve sumnje da je *Strategikon* veliko Mavrikijevo carsko zaveštanje.[\[4\]](#) Svima onima koji će ga u budućnosti naslediti na svakom prestolu svake buduće imperije, Mavrikije je ostavio dragocen katalog uputstava od značaja za uspostavljanje i održavanje svakog budućeg imperijalnog poretka. Istorija je potvrdila visoku vrednost tog zaveštanja. Tako je u 6. veku nastao pojam *strategija* i tako je počela duga istorija njegove upotrebe.[\[5\]](#)

U striktno vojnom smislu, značenje pojma *strategija* ostalo je nepromenjeno od Mavrikijevog vremena. I danas, vojna *strategija* označava dva od ukupno četiri nivoa ratne veštine (velika strategija ili skup političkih ciljeva koji treba da budu ostvareni, strategija, operatika, taktika).[\[6\]](#) Jedino što se dogodilo jeste da se tokom 20. veka proširio prostor primene tog pojma, pa se danas *strategija* koristi u praktično svim oblastima društvenog života – od upravljanja vojskom i državom, preko upravljanja velikim ekonomskim sistemima (nacionalna, regionalna, svetska ekonomija),[\[7\]](#) do poslovnog i korporativnog upravljanja.[\[8\]](#)

Imamo li sve ovo u vidu, posebno samo značenje pojma *strategija*, onda je više nego očigledno da u današnjoj Srbiji ne nailazimo na nauku ili veštinu integrisanja i angažovanja svih raspoloživih kapaciteta zajednice radi ostvarivanja nekog, opšte prihvaćenog, zajedničkog cilja. Naročito zbog toga što opšte prihvaćeni, zajednički cilj na čijem su ostvarenju integrisani i angažovani svi raspoloživi potencijali zajednice nikako ne može biti ono što danas svi vide i osećaju – potpuni kolaps Srbije kao veoma verovatna, gotovo izvesna, perspektiva ove Republike u roku ne dužem od naredne dve godine. Tekući događaji i alarmantno stanje društvenih činjenica opominju na verovatnoću takvog ishoda. Sledstveno, o nekoj strategiji za koju bi se moglo reći da jeste strategija današnje Srbije ne može biti ni govora.

Zaključak da u današnjoj Srbiji nema ni traga od od njene sopstvene strategije ne ostaje bez valjane argumentacije čak i pod pretpostavkom, uostalom osnovanom, da tekući događaji i alarmantno stanje društvenih činjenica ukazuju da se kolaps Srbije uveliko odigrava, da se zapravo već i dogodio,[\[9\]](#) a da mi, kao savremenici i učesnici, budući lišeni one istorijske distance sa koje se stvari mnogo bolje i mnogo jasnije vide, još nismo svesni tog kataklizmičkog ishoda. Ne bi to bio prvi put u istoriji da savremenici i učesnici budu i poslednji koji su saznali u čemu su učestvovali, dokle su stigli i šta ih je snašlo.

Na osnovu svega, sledi li negativan odgovor na naše pitanje? Današnja Srbija, dakle, nema *svoju* strategiju?

2.

Ipak, i pre nego što odgovorimo potvrdno, treba da razmotrimo takođe tvrdnu činjenicu da je, na haotičnoj peni talasa događajne istorije, ovdašnja vladajuća nomenklatura (političke partije na vlasti i opoziciji, Narodna skupština, Vlada, svako ministarstvo pojedinačno, predsednik Republike, brojna “nezavisna” regulatorna tela, međunarodne i domaće korporativne asocijacije i komore, korporacije i banke, “civilni sektor” sa svojom mrežom “nevladinih organizacija”, druge ustanove, pojedici), samo tokom protekle decenije,

ponudila građanima Republike više desetina, čak i više stotina, dokumenata koji se predstavljaju i propagiraju kao sopstvene, opšte ili posebne, razvojne strategije (revolucionarna transformacija Srbije kao apsolutna dezintegracija, deregulacija i privatizacija svih ljudskih, prirodnih i privrednih resursa zajednice; posebne radikalne “reformе” konstitucionalne, zakonske i političke organizacije društva i države, privrede, finansijskog i bankarskog sistema, poljoprivrede, zdravstvene i socijalne zaštite, sistema bezbednosti, odbrane i vojske, obrazovanja, pravosuđa, nauke, telekomunikacija, prostornog planiranja, populacione politike, kulture, svakidašnjeg života i dalje, redom).

Tako su, na primer, samo na službenoj internet stranici Vlade RS, u prvoj nedelji decembra 2010. godine, bila dostupna čak 83 (i slovima, osamdesettri) važeća dokumenta koji su predstavljeni kao *strategije*.[\[10\]](#) Među njima, naročito se ističu dve opšte razvojne strategije. Reč je, prvo, o *Nacionalnoj strategiji privrednog razvoja Srbije 2006 - 2012*,[\[11\]](#) koju je 9. novembra 2006, usvojila praktično tehnička Vlada RS (opšti parlamentarni izbori, naime, raspisani su već sutradan, 10. novembra 2006) i drugo, reč je o *Strategiji održivog razvoja Republike Srbije od 2008. do 2018*, koju je sledeća tehnička Vlada RS usvojila 9. maja 2008.[\[12\]](#)

Pored ove 83 (i slovima, osamdesettri) važeće Vladine strategije iz prve nedelje decembra, još jedan dokument predstavljen kao strategija ponuđen je Srbiji samo desetak dana docnije. Reč je o kratkom dokumentu pod naslovom *Srbija 2020. Koncept razvoja Srbije do 2020. godine*. Taj dokument, kao najnoviju partijsku, ali još više kao svoju ličnu “viziju” naše budućnosti, uveo je u javni život Boris Tadić, predsednik vladajuće Demokratske partije na izornoj skupštini ove organizacije, 18. decembra 2010.[\[13\]](#)

Strategija vladajuće Demokratske partije koju je kao svoju ličnu “viziju” predstavio i podržao Boris Tadić, njen predsednik, već dva dana kasnije dobila je podršku i Borisa Tadića, predsednika Republike.[\[14\]](#)

Četiri dana posle predsednika vladajuće Demokratske partije i dva dana posle predsednika Republike, dr Mirko Cvetković, predsednik Vlade, lojalni “saputnik” vladajuće Demokratske partije i Božidar Đelić, jedan od potpredsednika Vlade i jedan od najuticajnijih članova vladajuće Demokratske partije, obojica sa bogatim desetogodišnjim iskustvom u administriranju privredom, finansijama i drugim vitalnim sektorima Srbije, sa primerenim entuzijazmom, podržali su podršku koju je Boris Tadić, u obe svoje uloge, dao tom dokumentu. Istom prilikom, kao visoki državni i partijski službenici, takođe i kao članovi grupe “eksperata” Demokratske partije koji su napisali *Srbiju 2020*, Cvetković i Đelić pozvali su zainteresovane da uzmu učešće u “javnoj raspravi” o toj “viziji”.

Iako “viziju” sama Vlada nije razmatrala, pa je sledstveno nije mogla ni usvojiti kao vlastiti “nacrt za javnu raspravu”, ipak je *Srbija 2020* istog dana osvanula i na Vladinoj službenoj internet stranici.[\[15\]](#) Dva dana posle postavljanja *Srbije 2020*. na internet stranicu Vlade, sumnju u pogledu njene svrsishodnosti, izrazio je Mlađan Dinkić, takođe nadležan za administriranje finansijama i privredom Srbije u svim vladama za proteklih deset godina (prvo kao guverner NBS, zatim i kao ministar), danas takođe potpredsednik Vlade, istovremeno i ministar za ekonomiju i regionalni razvoj, predsednik takođe vladajuće partije G17, ali i predsednik faktički opozicione asocijacije Ujedinjeni regioni Srbije.[\[16\]](#)

Tako je u decembru 2010, otpočeli još jedna “javna rasprava” o još jednoj strategiji, čiji je broj, kao što se vidi, za samo desetak dana, porastao na 84 (i slovima: osamdesetičetiri)

važee strategije koja se mogu naći na službenom sajtu Vlade RS.

Ako ovaj impresivnoj zbirci od 84 (i slovima: osamdesetičetiri) vladine strategije priključimo i sve one desetine i stotine različitih dokumenata posebne ili opšte namene koji se takođe propagiraju kao strategije, koje su kao svoje "vizije" i preporuke političkoj nomenklaturi i građanima Republike (strategija spoljne politike, decentralizacije i regionalizacije, vojno-civilnih odnosa, evroatlantskih integracija, članstva u NATO, strategija za mlade... i tako dalje), potpisale brojne od onih više stotina (i hiljada) registrovanih nevladinih organizacija,[\[17\]](#) često u simbiozi sa samom Vladom,[\[18\]](#) videćemo da je današnju Srbiju preplavio i poplavio ogromni *unutrašnji* talas od više stotina najrazličitijih strategija.

Premda veoma diskretno i sasvim nenametljivo, gotovo stidljivo, snazi i dinamici ove *unutrašnje* poplave spektakularnih razmera koja je zadesila Srbiju, nemerljiv doprinos daju i mnogobrojne, javnosti praktično nepoznate, strategije međunarodnih i lokalnih korporacija, međunarodnih i lokalnih korporativnih asocijacija, naročito međunarodnih banaka, kao i međunarodnih i lokalnih organizacija industrije kriminala koje neposredno deluju u Srbiji ili u njoj imaju svoje poslovne interese.[\[19\]](#)

Najzad, čitavu ovu sliku uokviruju brojne *spoljašnje* strategije koje u odnosu na današnju Srbiju, direktno ili preko svojih akreditovanih predstavnika, nastoje da sprovedu zainteresovane države, kao i vojne, političke, ekonomske, propagandne, obaveštajne, religiozne... međunarodne organizacije i asocijacije - SAD, NATO, EU, MMF, Svetska banka, Banka za međunarodna poravnanja, Evropska centralna banka, Evropska banka za obnovu i razvoj, Svetska zdravstvena organizacija... i tako dalje.

Kao dobra ilustracija u ovoj stvari, može da posluži kancelarija Agencije za međunarodni razvoj SAD u Srbiji (U.S. Agency for International Development, USAID). Na službenom sajtu ove organizacije, samo u okviru *Projekta za razvoj konkurentnosti Srbije* dostupno je, ako sam dobro prebrojao, čak 190 dokumenata.[\[20\]](#) U njima, razrađuju se neki specifični elementi *strategije za Srbiju* vlade SAD,[\[21\]](#) odnosno danas važee *Vizije Obamine administracije za Jugoistočnu Evropu, The Obama Administration's Vision for Southeastern Europe*.[\[22\]](#)

Kada sve ovo saberemo, onda osnovano možemo da pretpostavimo kako je današnja Srbija zemlja koja se u svetskim razmerama može podičiti sa možda najvećim brojem pojedinačnih strategija po glavi stanovnika. Sledi li otuda zaključak da nam ovo iznenađujuće svojstvo naše društvene stvarnosti daje dovoljno argumenata na osnovu kojih se na pitanje "ima li Srbija *svoju* strategiju" može odgovoriti potvrdno? Srbija, dakle, *ima* svoju strategiju?

Potvrđan odgovor na ovo pitanje značio bi da je makar jedan od više desetina i stotina dokumenata koji se u Srbiji predstavljaju kao strategije u saglasnosti sa značenjem samog pojma *strategija*. Nevolja je, međutim, u tome što takav primer ne postoji. Drugim rečima, ni jedna od ovih strategija nije u saglasnosti sa značenjem samog pojma. Ni u jednoj od strategija na sceni ne prepoznamo "nauku ili veštinu integrisanja i angažovanja svih društvenih, prirodnih, političkih, ekonomskih, naučnih, psiholoških, vojnih i drugih postojećih kapaciteta neke organizovane ljudske zajednice, u miru ili ratu, radi ostvarivanja izvesnog jasno određenog, opšte prihvaćenog, zajedničkog cilja u bližoj ili daljoj budućnosti".

Srbija, dakle, *nema* svoju strategiju. To što nema svoju, ne znači, međutim, da nema nikakvu. Postoji, naime, *strategija za Srbiju*. Kao što je već pokazano, ovo potvrđuje *Vizija*

Obamine administracije za Jugoistočnu Evropu i operativno sprovođenje tog programa na čemu rade USAID, druge agencije vlade SAD, korporacije, kao i korporativne fondacije iz te zemlje akreditovane u Srbiji. Razume se, postoje i drugi srodni primeri.[\[23\]](#)

3.

Ipak, postojanje *strategije za Srbiju* najuverljivije potvrđuje dramatičan raskorak između proklamovanih ciljeva dokumenata koji se u današnjoj Srbiji propagiraju kao njene vlastite strategije i stvarnog stanja društvenih prilika na čije poboljšanje i unapređivanje ove strategije navodno treba da utiču. Nepremostiva provalija deli ova dva sveta, stvarni svet stvarnih ljudi i svet prividâ koje nazivaju strategijama. Što su deklarirani ciljevi ovdašnjih *unutrašnjih* strategija postavljeni više i ambicioznije, to se u stvarnom životu više i brže urušava, dezintegriše i razara celokupna socijalna struktura. Ove činjenice dobro su poznate.[\[24\]](#) Ali, ipak, da navedem i jedan veoma upečatljiv primer.

Sa naslovom *Posao za 750.000 ljudi!*, i podnaslovom *Do kraja 2012. investiraće se 60 milijardi dolara, posao će dobiti 750.000 ljudi, a bruto dohodak će dostići oko 6.500 dolara po stanovniku!*, dnevnik *Politika* je na dan 11. novembra 2006, predstavio *Nacionalnu strategiju privrednog razvoja Srbije za period 2006 - 2012. godine*, koju je 9. novembra 2006. usvojila, tada već faktički tehnička Vlada RS. Na početku tog novinskog izveštaja, kaže se:

“U narednih šest godina u Srbiju će ukupno biti uloženo oko 60 milijardi dolara, a zahvaljujući prosečnoj stopi rasta bruto društvenog proizvoda (BDP) od sedam odsto, umesto 5,5 procenata, bruto dohodak po stanovniku iznosiće najmanje 6.500 dolara. Ovo su samo neki elementi iz Nacionalne strategije privrednog razvoja Srbije za period 2006 - 2012. godine, koju je na poslednjoj sednici usvojila Vlada Srbije.

“Kako napominje dr Edvard Jakopin, direktor Republičkog zavoda za razvoj, jedan od učesnika u izradi strategije, značaj ovog dokumenta ogleda se ne samo u tome što treba da ubrza privredni rast već i u činjenici da je u Srbiji sličan dokument poslednji put bio usvojen pre 21 godine. Negativne posledice nepostojanja strategije tokom protekle dve decenije bile su veoma vidljive.

“Nacionalna strategija privrednog razvoja nije sektorska, granska ili neka parcijalna analiza, već jedna vrsta nacionalnog kišobrana pod kojim su sve oblasti, sve strategije, a ima ih više od 30 - ističe Jakopin. - U njoj je ‘skenirana’ ekonomska situacija u Srbiji i određeni prioriteti države do 2012. godine, sa osnovnim ciljem da dođemo u predvorje Evropske unije.”

Na kraju, kaže se još i ovo:

“Autori Nacionalne strategije privrednog razvoja računaju da će Srbija u narednih šest godina dostići vrednost BDP koji je imala početkom devedesetih godina prošlog veka, a koji sada iznosi samo 60 odsto ondašnjeg nivoa. Tako bi se maksimalno približili proseku deset novoprimljenih članica EU. Inače, sada srpski BDP čini 40 odsto proseka tih deset zemalja, ali je, za utehu, ipak veći od BDP-a Rumunije i Bugarske. Kako ‘nova evropska desetorka’ predstavlja nehomogenu grupu zemalja, u kojoj prednjače Kipar, Malta i Slovenija, računa se da ćemo 2012. godine dostići 60 odsto proseka njihovog BDP-a.

“Studija je rađena po evropskim pravilima, bez obzira na to kada će Srbija postati članica EU.

“Građane Srbije najviše će zanimati šta će biti sa njihovim standardom u narednih šest godina, ali i koliko će u narednom periodu moći da nađe posao. Prema procenama u Nacionalnoj strategiji, do kraja 2012. zaposliće se oko 750.000 ljudi, a mnogi od njih će drugoj fazi tranzicije preći iz društvenog u privatni sektor. Ohrabruje i pretpostavka da će očekivane veće stope rasta BDP-a, omogućiti i brži rast standarda. Smatra se veoma realnom procena da će nam bruto društveni proizvod po stanovniku 2012. dostići oko 7.000 dolara.” [\[25\]](#)

U izradi dokumenta koji je ovako predstavila *Politika*, “učestvovalo je preko dvadeset stručnjaka i dva konsultanta iz EU u koordinaciji Ekonomskog instituta i Republičkog zavoda za razvoj”, pojasnio je tada za publiku dr. Jurij Bajec, jedan od autora ove *Nacionalne strategije privrednog razvoja Srbije za period 2006 - 2012. godine*, danas ekonomski savetnik predsednika Vlade RS.[\[26\]](#)

Međutim, samo četiri godine od usvajanja, ova *Nacionalna strategija privrednog razvoja Srbije za period 2006 - 2012. godine*, iako formalno još važeća, danas je sasvim zaboravljeni dokument, njeni euforično najavljivani visoki ciljevi nestali su kao da ih nikada nije ni bilo, dok se stvarni svet stvarnih ljudi očekivano uspešno profilisao i profiliše po obrascu ubrzane dezintegracije, erozije, urušavanja i entropija celokupne socijalne strukture.

“Prema podacima RZS-a... u oktobru (2010 - prim. LJ. K.) je industrijska proizvodnja bila za 2,9% manja nego u oktobru 2009. godine, pri čemu je proizvodnja prerađivačke industrije smanjena za 3,6%.

“...Posmatrano u sezonskoj seriji, pad koji se dogodio u oktobru uporediv je samo sa padom proizvodnje u decembru 2008. godine i u januaru 2009. godine. Da se ne vraćamo dalje u prošlost poput uvođenja sankcija UN i NATO bombardovanja.

“U odnosu na januar 2008. godine, sezonski indeks prerađivačke industrije manji je tačno za 20%.” [\[27\]](#)

I još:

“A jezikom mrske statistike privreda Srbije, ako se tako uopšte može nazvati to jada što je od nje ostalo, izgleda ovako: 90.000 preduzeća završilo je prošlu godinu (2009 - prim. LJ. K.) sa gubicima oko 373 milijarde dinara ili devet odsto više od prethodne godine. Od gubitka privrede koji je 1994. iznosio 3,8 milijarde dinara uspeali smo da nazidamo gubitak od 1.606 milijardi dinara, od čega oko 500 milijardi dinara predstavlja potpuni gubitak sopstvenog kapitala u preduzećima. U blokadi je oko 64.000 preduzeća i preduzetničkih radnji. Oko 13.000 preduzeća je nerazvrstano i najverovatnije fantomski deluju perući novac i robu. U ovim preduzećima vodi se kao zaposleno oko 144.000 radnika. Na kraju 2009. imovina naše privrede vredela je 5.442 milijarde dinara. Sopstveni kapital, umanjeno za kumulirane gubitke, bio je 3.539 milijardi dinara. To znači da nedostaje sopstveni kapital vredan oko 1.883 milijarde dinara.

“Zalihe od 1.064 milijade dinara finansirane su pogubnim kratkoročnim pozajmicama. Prošlu godinu pozitivan bilans je imalo 51.000 preduzeća dok je sa minusom poslovalo čak 31.260 preduzeća sa ukupnim gubitkom 95,7 milijardi dinara; gubici su veći za 120 odsto od prošle godine.

“Ništa nije manje sumorna slika o broju zaposlenih u preduzećima: 20.000 preduzeća nema nijednog zaposlenog radnika, 21.000 ima samo jednog

radnika, 13.000 je nerazvrstano. Čak 80 odsto preduzeća ima manje od 10 zaposlenih radnika...

“...Srpska privreda je dužna i Bogu i narodu. Duguje između sebe, duguje domaćim i stranim bankama, duguje i potražuje od države a opstaje zahvaljujući intravenoznom upumpavanju subvencionisanih kredita za likvidnost. Oni će obezbediti preživljavanje u vremenu krize ali ne i normalan privredni život. Privreda Srbije se ne može oporaviti jer nema šta da se oporavi...

“Statistička istina je jako mrska i mnogi je političari ne žele videti i građanima obznaniti. Zbog toga ćemo još dugo biti taoci ‘loše beskonačnosti’ koji će činiti ekonomski negativni trendovi. Jednom ćemo morati reći zašto smo tu gde jesmo jer dalje nećemo moći dok ne prođemo kroz senku sopstvenih obmana. Ovo danas je život u iluzijama. Na to ima pravo pojedinac ali nikako oni koji vode državu.”[\[28\]](#)

Brojni su i drugi pouzdani izvori koji se mogu konsultovati u ovoj stvari.[\[29\]](#) Uostalom, reći danas da je Srbija u dubokoj krizi i pred kolapsom koji se odigrava ili se možda već i dogodio, isto je što i otkriti da je voda mokra. Bez ikakvog napora, svako vidi i na vlastitoj koži oseća posledice nepremostive provalije koja razdvaja stvarni svet stvarnih ljudi i svet prividâ koje ovde nazivaju strategijama. Isto tako, svako može videti da su razmere i brzina urušavanja, dezintegrisanja i razaranja celokupne socijalne strukture zajednice upravno srazmerni sa iskazanim ambicijama i visinom deklariranih ciljeva ovdašnjih strategija društvenog razvoja.

4.

Iako ovde imamo posla sa relacijom međuzavisnosti koja je na prvi pogled paradoksalna, ipak nije reč o paradoksu. Reč je o načelno neminovnoj i neizbežnoj, sledstveno nimalo paradoksalnoj, *sistemskoj* posledici *bazičnog koncepta* na kome sve ove unutrašnje strategije počivaju i od koga ne odstupaju. Upravo taj *bazični koncept* jeste ona jedna i jedina delotvorna strategija koja se u današnjoj Srbiji zaista sprovodi i to punom snagom, bez ostatka, bez obzira na cenu i sa ogromnim uspehom – to je *strategija za Srbiju*.

Naime, i kao što je poznato, sve strategije u današnjoj Srbiji, unutrašnje i spoljašnje, postavljene su i razvijene unutar gvozdениh koordinata formalno ne proglašene, ali od 1979 – 1981, kada je ono “neo – ‘liberalno’ ludilo Margaret Tačer i Ronalda Regana”,[\[30\]](#) počelo da se širi po čitavom svetu, faktički pokrenute *svetske korporativne revolucije*.

Ova revolucija pokrenuta je i odvija se u skladu sa Velikom Korporativnom Strategijom – ambicioznom, veoma korporativnom, takođe i veoma patriotskom, razumljivo imperijalnom “vizijom” o 21. stoleću kao još jednom “američkom veku”.[\[31\]](#) Zauzimajući mesto na samom vrhu hijerarhije moći i vlasti u SAD, sa svim materijalnim i ljudskim resursima koji su joj na raspolaganju, profilisana tokom tzv. “hladnog rata”, ukorenjena unutar opšte imperijalne tradicije, a posebno unutar anglo-američke imperijalne tradicije kao njen legitimni istorijski naslednik, sa osloncem na gusto isprepletanu mrežu uticajâ pojedinaca, porodica, grupa, državnih institucija, korporacija, klijentalističkih država i banaka *svetskog saveza korporativne moći* u kome igra glavnu ulogu, američka korporativna oligarhija, u ovom slučaju njena “liberalna” frakcija, “liberalna oligarhija”,[\[32\]](#) kako kaže Kastorijadis, bila je

ona snaga koja je postavila i ovu Veliku Korporativnu Strategiju (ciljevi, sredstva, dinamika, vođstvo) i pokrenula ovu svetsku korporativnu revoluciju.

Konačni cilj ove "vizije" bio je (i ostao) da se SAD do 2050. godine uspostave, potvrde i održe kao svetska super sila koja, kako to veruju ideolozi ove "vizije" i kao što misli Majkl Mandelbaum, takođe jedan od ideologa, danas jedina na planeti poseduje "ordnungsmacht, moć da tvori poredak", [33] stoga i moć da širom sveta "deluje kao svetska vlada", [34] da kao "dobri Samarićanin", legalno i legitimno, milom ili silom, uvodi, održava i obezbeđuje unutrašnji korporativni poredak SAD kao spoljašnji, svetski poredak (tzv. novi svetski poredak) i da čitav svet integriše u ovu svoju "demokratsku" i "liberalnu" korporativnu imperiju. Neprikosnovena na samom vrhu piramide moći Amerike koja "deluje kao svetska vlada", ovom imperijom upravlja i treba da upravlja njena korporativna oligarhija.

Pokazalo se, međutim, da ovu "viziju" o "sledećem američkom veku" i Americi koja "deluje kao svetska vlada", niti je lako, niti je moguće ostvariti. Ispostavilo se da je sama istorija nepremostiva prepreka na putu ostvarenja tog velikog sna. Naime, svetska korporativna revolucija, punom snagom pokrenuta 1979 - 1981, dostigla je vrhunac svoje ekspanzije već dve decenije kasnije, 1999 - 2001. Neponovljivi skup događaja trajno je obeležio taj istorijski "trenutak" - rat SAD i NATO protiv SR Jugoslavije, odnosno Srbije od 24. marta do 10. juna 1999; operacija "novi Perl Harbur" izvedena u Njujorku, Vašingtonu i Pensilvaniji, 11. septembra 2001; ova operacija odmah je u SAD, istovremeno u EU, poslužila kao opravdanje za uspostavljanje unutrašnjeg sistema preventivnog nadzora, totalne kontrole i organičavanja ljudskih sloboda; istovremeno operacija "novi Perl Harbur" uzeta je kao casus belli za proglašenje američkog rata kao beskrajnog "rata protiv globalnog terorizma"; već 7. oktobra 2001, otpočela je invazija američkih trupa na Avganistan, a beskrajni, prostorno neograničeni "rat protiv globalnog terorizma" bio je pokrenut; tokom deset godina, ovaj rat toliko je eskalirao (Avganistan, Irak, Pakistan, Jemen, drugo) da mu se kraj ni ne nazire.

Do tada usporavan primenom različitih tehnika unutrašnjeg i spoljašnjeg amortizovanja strukturalne krize, a posebno primenom tehnika indukovanja krize i njenog "prelivanja" u prekomorske, naročito nerazvijene zemlje, u zemlje istočne i zapadne Evrope, najzad i na tzv. srednju klasu u samim SAD, proces opadanja i urušavanja moći Sjedinjenih država kao samoproglashene globalne super sile, ne samo da se ubrzao posle ovih događaja 1999 - 2001, nego je postao nepovratan. Danas, deset godina dočnije, pred našim očima smenjuju se spektakularni prizori opadanja, dezintegriranja, urušavanja, neuspeha i faktičkog sloma Velike Korporativne Strategije i njenog programa svetske korporativne revolucije.

Duboka kriza svetskih finansija, praćena dramatičnim rastom nezaposlenosti i takođe dramatičnim rastom siromaštva u SAD i EU, koja je 2007 - 2008. pokrenuta iz SAD, a 2008 - 2010. nastavila da se odvija bez ikakvih izgleda da unutar postojećih parametara bude sanirana (posebni slučajevi Grčke, Ujedinjenog kraljevstva, Islanda, Irske, Španije, Portugalije, Italije, Belgije, Mađarske, Rumunije, Bugarske, Francuske, ali pre svih njih slučaj samih SAD, [35] kao i slučaj Nemačke i konstrukta poznatog kao Evrozona [36]), nije samo potvrdila ovaj trend opadanja, dezintegriranja, urušavanja, i sledstvenog sloma programa svetske korporativne revolucije, nego ga je samo dodatno osnažila i ubrzala njegovu dinamiku. Tako govore činjenice.

Međutim, upravo tokom protekle decenije, od 2001. do danas, ovdašnji lokalni vojnici ove propale svetske revolucije, uprkos činjenicama života i uprkos zdravom razumu, bez ostatka i sasvim neinteligentno odani njenim dogmama i proklamacijama, danonoćno, samopregorno i požrtvovano, kao da se ništa nije dogodilo, i dalje rade na velikom delu

ostvarenja konačnog cilja Velike Korporativne Strategije – na uspostavljanju korporativnog poretka (i) u Republici Srbiji.

Nepokolebljivi i nezaustavljivi u svojoj slepoj veri u Veliku Korporativnu Strategiju, lokalni vojnici propale svetske revolucije nastupaju pred ovdašnjom javnošću pod zastavom papirnatih privida koji se ovde propagiraju kao *strategije*. Ova njihova zastava je *lažna zastava*. Jer, upravo pod tom i takvom zastavom, tvrdeći da rade nešto drugo, ovdašnji vojnici korporativne revolucije rade ono što od građana Srbije kriju kao zmija noge – na štetu Srbije i njenih građana disciplinovano sprovode onu stvarnu, jednu i jedinu, *strategiju za Srbiju*. A to znači da dizajniraju jednu “novu” Srbiju koja treba da postane integralni i apsolutno lojalni deo idealno zamišljene svetske korporativne imperije.

Trenutno, oni su sve svoje snage usmerili na ispunjavanje najvažnijeg prethodnog uslova koji mora biti zadovoljen kako bi idealno zamišljeni korporativni poredak *strategije za Srbiju* uopšte mogao da bude uspostavljen. Taj prethodni uslov jeste ostvarenje programa “slamanje nacije – izgradnja nacije”, “breaking the nation – building the nation”.[\[37\]](#)

U posebnom slučaju Srbije, to znači da ova današnja, istorijski zatečena, odnosno “stara” Srbija, mora biti radikalno deregulisana, dezintegrirana, poništena i najzad pretvorena u privatizovani prazni prostor na kome se, posle tog velikog postignuća “slamanja nacije”, mirno može prionuti na još veći posao “izgradnje nacije” jedne “nove” Srbije. “Čisti”, idealno zamišljeni korporativni poredak (sa ili bez Srba, kao što je to već neko rekao), može se uspostaviti tek u toj i takvoj “novoj” Srbiji.

Zato i zastava pod kojom i dalje odlučno i neumoljivo marširaju naši lokalni vojnici (propale) svetske korporativne revolucije ima samo jednu funkciju – da od građana Srbije sakrije smisao i krajnji cilj onoga što se zaista dešava u Srbiji i sa Srbijom. A to je privatizacija celokupnog društvenog bogatstva i na njoj zasnovana sveopšta banalizacija i vulgarizacija svih javnih poslova, jedno društvo zasnovano na krađi, laži i manipulaciji, permanetna prodaja roga za sveću i beskrajno prenošenje žednog preko hladne vode. Ovo sistemsko i plansko dezintegriranje, devastiranje, urušavanje, destruiranje i poništavanje Srbije sakriveno je ispod zastave koja simbolizuje sve ovdašnje *strategije*. Sledstveno, to je *lažna zastava*.

Nesumnjiva je unutrašnja logika takvog stanja stvari. Naime, na desetine i na stotine ovdašnjih unutrašnjih *strategija*, kao i *lažna zastava* koja ih simbolizuje, pripadaju kolekciji ideoloških i praktičnih instrumenata za “kontrolisanu dezintegraciju”, “controlled disintegration”. Reč je modelu upravljanja društvenim procesima koji omogućava optimalne rezultate u svakom od pojedinačnih slučajeva “slamanja nacije”. Politika “kontrolisane dezintegracije” jeste unutrašnje jezgro *strategije za Srbiju*. Istovremeno, “kontrolisana dezintegracija” jeste i smisao *strategije za Srbiju*, njen glavni cilj i njen glavni operativni instrument. To je centralni problem sa kojim u ovoj zemlji danas imamo posla.[\[38\]](#)

5.

Politika “kontrolisane dezintegracije”, “controlled disintegration”, koncipirana je i najavljena u SAD, krajem šezdesetih i tokom sedamdesetih godina 20. veka.

Bio je to onaj istorijski “trenutak” kada su glavni akteri na sceni svetskih poslova tog vremena (Prvi svet, Drugi svet, Treći svet - Vašington, Moskva, Beograd) shvatili da je “svetska revolucija 1968” nepovratno uzdrmla poredak sveta ustanovljen posle Drugog svetskog rata. Postalo je očigledno da je taj poredak na izdisaju, a da globalna strukturalna kriza nije samo još jedna od kriza 19. i 20. veka, nego da predstavlja oblik istorijske demisije dotadašnjeg svetskog (kapitalističkog) sistema. Sledstveno, opšti zaključak bio je da su neophodna takva rešenja koja bi u neposrednoj i daljoj budućnosti na najmanju moguću meru umanjila rizike i štetu od takvog toka stvari.

Ranije, i na drugom mestu, opširnije sam pisao o sklopu i ishodu tih događaja.[\[39\]](#)

Unutar ovog istorijskog ambijenta, postavljena je i Velika Korporativna Strategija. Reč je o kompleksnom, sofisticiranom i ofanzivnom odgovoru vladajuće korporativne oligarhije SAD na unutrašnju i spoljašnju krizu. Taj odgovor čvrsto se oslanja na model liberalnog imperijalizma koji je između 1904. i 1919. godine postavio engleski geograf Halford Džon Makinder (Halford John Mackinder, 1861 - 1947),[\[40\]](#) istinski naslednik Ričarda Heklvita (Richard Hakluyt, 1552 или 1553 - 1616) na Univerzitetu Oksford[\[41\]](#) i direktor Londonske škole za ekonomiju i političke nauke (London School of Economics and Political Science), osnivač moderne geopolitike i geostrategije (Geografska osovina istorije, Svetski okean, Svetsko ostrvo ili Veliki kontinent, Srce zemlje, Velika igra, Dugi rat, Imperija), jedan od utemeljivača doktrine atlantskog, odnosno anglo-američkog liberalnog imperijalizma.[\[42\]](#) Takva, Velika Korporativna Strategija predstavljena je tokom sedamdesetih godina 20. veka kao strateški korpus načelâ i praktičnih politikâ za ostvarenje korporativne “vizije” o još jednom “američkom veku”. Drugim rečima, Velika Korporativna Strategija imala je da osigura globalnu dominaciju SAD, odnosno vladajuće korporativne oligarhije te zemlje, do 2050. godine.

Ostvarenje tako visoko postavljenog cilja mogla je da osigura samo jedna svetska revolucija, teorijski i ideološki dobro utemeljena i organizovana, sa neograničenim sredstvima na raspolaganju, pokrenuta u pravom “trenutku” i bezkompromisno vođena. I, zaista, između 1968. i 1973, liberalna frakcija američke korporativne oligarhije, delujući iz samog središta na vrhu ove piramide moći, istovremeno je najavila “drugom američku revoluciju kao drugu svetsku revoluciju” i pokrenula obimne radove na teorijskom, ideološkom i praktičnom utemeljenju njene Velike Korporativne Strategije. [\[43\]](#)

Sa istorijske distance od preko četrdeset godina, danas se jasno vidi da su u samom epicentru ovih događaja naročito značajne uloge odigrala trojica savremenih “graditelja imperije” - Dejvid D. Rokfeler, Henri Alfred Kisindžer i Zbignjev Kazimir Bžežinski.

Dejvid D. Rokfeler, najmlađi sin Džona D. Rokfelera Mlađeg, unuk Džona D. Rokfelera Starijeg, brat Ebi, Džona Trećeg, Nelsona, Lorensa i Vintropa, predsednik Čejz Menheten banke (Chase Manhattan Bank), takođe nosilac mnogobrojnih drugih prestižnih titula, jedan od američkih osnivača Grupe Bilderberg, od 1970. predsednik Saveta za inostrane odnose (Council on Foreign Relations, CFR), bio je u tom času nesumnjivo najmoćniji i najuticajniji pripadnik liberalne frakcije američke i svetske korporativne oligarhije.[\[44\]](#)

6.

Da se nešto dešava, nije ostalo nezapaženo ni među glavnim protagonistima tadašnje međunarodne kritičke javnosti. O tome svedoči pismo koje su Noam Čomski, Vladimir Dedijer i Žan Pol Sartr objavili 30. decembra 1971, u *Njujorškoj književnoj reviji*. Evo tog dokumenta:

“Uredništvu,

“Bič sfera uticaja proganja svet još od navale modernog imperijalizma, pre stotinu godina. Tokom ovog perioda, isprekidanog talasima masovnih nasilnih smrti, praćenih pauperizacijom na globalnom nivou, imperijalističke sile su putem tajne diplomatije, koja se sprovodi iza zatvorenih vrata, periodično zaključivale ugovore o podeli sfera uticaja.

“One su donosile odluke od vitalnog značaja za sudbinu trećih strana, naročito kada je reč o kolonijalnim i pokorenim narodima, bez njihovog znanja i protiv njihovih osnovnih interesa, tretirajući ih kao objekte, a ne kao subjekte međunarodnih odnosa.

“Tokom doba imperijalizma, instrument sfera uticaja primenjivan je na sve široj skali. Prvi takav sporazum o podeli na interesne sfere zaključen je u Berlinu 1884, kada su samo afričke kolonije bile predmet imperijalističke pohlepe. U Prvom svetskom ratu, plen pobedničkih velikih sila bio je pažljivo seciran u Londonskom ugovoru iz 1915. i drugim sličnim tajnim sporazumima. I u Drugom svetskom ratu, kroz konferencije u Teheranu, Jalti i Potsdamu, veći deo Evrope i Azije postao je žrtva takvih pljačkaških metoda. Ovoga puta, čak je i Francuska, koja je i sama bila vodeći partner u ranijim eksploatatorskim sporazumima, podelila ovu sudbinu.

“Pojedinačne supersile odnose se prema ‘svojim sferama uticaja’ kao prema svom lovištu. Veliki talas samoopredeljenja od poslednjeg svetskog rata, doveo je do pada nekoliko kolonijalnih imperija, ali je, zbog pritiska supersila, neokolonijalizam na svim kontinentima, učinio da nezavisnost mnogih naroda i bivših kolonija bude samo nominalna.

“Poslednjih godina svog života, zgađen licemerjem institucionalizovanih organa svetskog javnog mnjenja i svestan zahteva zabrinutih ljudi širom sveta da nešto mora da se uradi, Bertrand Rasel je inicirao formiranje Tribunala za ratne zločine radi istraživanja ratnih zločina u Vijetnamu. I poslednjih meseci svog života, on je osetio da se u svetu uspostavlja nova ravnoteža moći i da su otpočeli pregovori za novu podelu sveta na sfere uticaja.

“On je bio potpuno svestan potrebe za pregovaranjem između velikih sila radi rešavanja važnih pitanja koja ih razdvajaju, naročito u dobu nuklearnog oružja. Ali, on se usprotivio staroj praksi negiranja vitalnih interesa drugih strana i kršenja principa prava na jednakost između država, velikih i malih, kao i prava narodnih pokreta.

“Sledeće godine biće obeležena stogodišnjica rođenja Bertranda Rasela. U saradnji sa Fondacijom za mir Bertrand Rasel, pozivamo sve zainteresovane osobe koje imaju interesa za etičke, istorijske i pravne aspekte problema sfera uticaja da prisustvuju Raselovom memorijalnom simpozijumu o sferama uticaja u doba imperijalizma.

“Simpozijum će se održati u septembru 1972, a mesto će biti naknadno objavljeno.

“Predlažemo da simpozijum prvo raspravi analitičke perspektive kako bi se obezbedio opšti pregled, a potom istorijske test-slučajeve od 1878. do danas.

“Pet glavnih radova obuhvatiće sekciju Analitičke perspektive:

“1. Konceptualne osnove sfera uticaja i tajne diplomatije u istoriografiji imperijalizma.

“2. Institucija sporazuma o sferama uticaja u međunarodnom i nacionalnom pravu.

“3. Međunarodni moral protiv tajne diplomatije i sporazuma o sferama uticaja.

“4. Pokretačka snaga imperijalizma.

“5. Nastajući svetski poredak.

“Svi oni koji žele da učestvuju treba da kontaktiraju profesora Vladimira Dedijera u Departmanu za istoriju, Univerzitet Mičigen, En Arboru, Mičigen 48104 do 1. januara 1972, posle toga u Staroj Fužini, Bohinj, SR Slovenija, Jugoslavija.

“Verujemo da će ovaj Simpozijum pomoći da se svetska javnost usredsredi na borbu protiv imperijalizma na svim kontinentima.

“Noam Čomski/ Vladimir Dedijer/ Žan-Pol Sartr” (preveo. Lj.K.)[\[45\]](#)

Prošla su tri meseca od kada su Čomski, Dedijer i Sartr najavili predstojeći simpozijum o sferama uticaja, kada je Dejvid D. Rokfeler, u martu 1972, održao govor na *Čejz međunarodnom finansijskom forumu, Chase International Financial Forums*, i predložio osnivanje *Međunarodne komisije za mir i prosperitet, International Commission for Peace and Prosperity*, koju bi sačinjavali “vodeći privatni građani”, “leading private citizens”, iz Severne Amerike, Evrope i Japana spremni da nesebično rade na “problemima budućnosti” – smanjivanje napetosti u svetu, međunarodna trgovina i investicije, problemi životne sredine, kontrola kriminala i droge, populaciona kontrola, pomoć zemljama u razvoju. Bila je to prva javna najava predstojeće korporativne ofanzive sa novim strateškim konceptom trilateralnog saveza, koji je, kao geopolitičku platformu od vitalnog interesa za SAD i njenu liberalnu oligarhiju, tokom 1968 – 1970. formulisao, utemeljio i razvio Zbignjev Kazimir Bžežinski. [\[46\]](#)

Već mesec dana posle ove najave, od 21. do 23. aprila 1972, u hotelu La Reserve du Knokke-Heist, Knoke, Belgija, zasedala je grupa Bilderberg,[\[47\]](#) čiji je jedan od osnivača (1954) i Dejvid D. Rokfeler. Tom prilikom, Rokfeler je sa sobom poveo i Zbignjeva Kazimira Bžežinskog. Predstavio ga je ostalim članovima i predložio da upravo Bžežinski upravlja programom proširenja članstva te asocijacije sa predstavnicima iz Japana, kako bi se novi koncept trilateralnog saveza mogao da realizuje unutar Bilderberga, umesto da se osniva neka nova organizacije. Iako je sam Bžežinski naišao na nepodeljenu podršku, proširenje članstva za koje se založio Rokfeler nije naišla na odobravanje. Prvenstveno je Denis Hili (Denis Healey), jedan od prvaka britanske Laburističke partije i poslanik u Parlamentu UK, takođe jedan od osnivača Bilderberga i stalni član njegovog nadzornog odbora, bio izričito protiv proširenja članstvom iz Azije. Jer, tvrdio je Hili, na taj način bila bi napuštena izvorna atlantska načela po kojima je, i u okviru kojih je, Bilderberg osnovan 1954. godine. Sâm predlog o trilateralnom savezu moći bio je, međutim, verifikovan i podržan.

Četiri meseca posle aprilskog zasedanja Bilderberga, u avgustu 1972, Dejvid D. Rokfeler pozvao je grupu korporativnih prvaka iz Severne Amerike, Zapadne Evrope i Japana na porodično imanje Rokfelerovih, imanje Pokantiko Hils (Pocantico Hills) u okrugu Vestčester, Njujork, predstavio im platformu trilateralnog saveza, predložio im osnivanje međunarodne

komisije “vodećih privatnih građana” koji će predstavljati ova tri svetska “regiona”, takođe im predstavio Bžežinskog kao administratora tog projekta i od svih prisutnih dobio jednodušnu podršku. Tako je, na ovom sastanku, nova Rokfelerova međunarodna organizacija faktički i osnovana. Javnost će o njenom postojanju biti obavještena nepunih godinu dana docnije, u času kada i sva preostala tehnička, organizaciona i finansijska pitanja od značaja za njen budući rad budu rešena.

Istovremeno, jedan drugi i drugačiji tok događaja, određen bitno drugačijim moralnim razlogom i bitno drugačijim razumevanjem ljudske slobode, istorije i ljudske odgovornosti, omogućio je da simpozijum *Sfere uticaja u doba imperijalizma, Spheres of influence in the age of imperialism*, koji su u decembru 1971. najavili Čomski, Dedijer i Sartr, bude i održan od 11. do 15. septembra 1972, u Lincu, Austrija. Predsedavao je Vladimir Dedijer, koji je, takođe, bio i autor uvodnog referata o opštim konceptualnim, teorijskim i metodološkim, problemima istraživanja interesnih sfera i tajne diplomatije.[\[48\]](#)

Što se tiče Dejvida D. Rokfelera, on je posle sastanka na kome je dobio podršku za svoju trilateralnu platformu i na kome je, faktički, osnovana nova međunarodna organizacija “vodećih privatnih građana” Severne Amerike, Zapadne Evrope i Japana, održao još jednu seriju konsultacija o detaljima tog projekta. Naročito značajan, bio je Rokfelerov razgovor sa Henrijem Alfredom Kisindžerom (ovaj nekadašnji stipendista i štitićenik porodice Rokfeler, bio je tada savetnik za nacionalnu bezbednost i nesumnjivo najmoćnija osoba u administraciji Ričarda Milhausa Niksona, predsednika SAD, što znači i jedan od najuticajnijih, sledstveno i jedan od najmoćnijih ljudi na svetu).[\[49\]](#) Tom prilikom, Kisindžer je izričito podržao Rokfelerov trilateralnu platformu, a naročito Bžežinskog kao nominovanog administratora tog projekta.

Najzad, i posle svega, u julu 1973, Dejvid D. Rokfeler obavestio je javnost da je osnovana i da je počela sa radom Trilateralna komisija, Trilateral Commission, međunarodna organizacija “vodećih privatnih građana” Severne Amerike, Zapadne Evrope i Japana, predstavio je njene ciljeve, kao i njenog prvog izvršnog direktora, Zbignjeva Kazimira Bžežinskog.[\[50\]](#)

Iste ove 1973. godine, takođe pod predsedništvom Dejvida D. Rokfelera, Savet za inostrane odnose pokrenuo je najveći istraživački program u svojoj istoriji, *Projekat osamdesete, 1980's Project*. Više desetina saradnika radiće predano na tom programu sve do 1982.[\[51\]](#) Cilj *Projekta osamdesete* bio je da se na usvojenoj opštoj platformi (Zbignjev Bžežinski),[\[52\]](#) držeći se neomalteizijanske teorije o planetarnom višku stanovništva (Pol Erlih),[\[53\]](#) neomalteizijanske teorije o prirodnim (Donela H. Midovs i dr.)[\[54\]](#) i socijalnim granicama rasta (Fred Hirš),[\[55\]](#) kao i korporativnog koncepta novog vlasništva i relativizma slova i duha zakona i prava uopšte (Čarls Rajh),[\[56\]](#) uz snažan oslonac na “doktrinu šoka” tzv. neoliberalne teorije, njenog monetarizma i njenog tržišta kao “nevidljive ruke” (Milton Fridman i drugi),[\[57\]](#) postavi čvrst i adaptibilan strateški okvir za globalnu politiku SAD tokom osamdesetih godina 20. veka, ali i docnije.

Godinu dana od službenog početka rada *Trilateralne komisije* i pokretanja *Projekta osamdesete*, 10. decembra 1974, Savet za nacionalnu bezbednost SAD usvojio je na predlog i pod predsedništvom Henrija Alfreda Kisindžera, tada već državnog sekretara, operativni dokument od izvanrednog značaja za nastajuću Veliku Korporativnu Strategiju i njeno ostvarivanje u neposrednoj budućnosti. Reč je o poverljivom (confidential) dokumentu *Studija nacionalne bezbednosti Memorandum 200: Posledice svetskog rasta stanovništva za bezbednost i prekomorske interese SAD - National Security Study Memorandum 200:*

Implications of Worldwide Population Growth for U.S. Security and Overseas Interests (NSSM200). U izvorima, taj dokument kolokvijalno se još naziva i *Kisindžerov izveštaj - The Kissinger Report*, ili *Memorandum 200 - Memorandum 200*.

Kao najveća opasnost za nacionalnu bezbednost SAD do 2050, još preciznije do 2075. godine, *Kisindžerov izveštaj* identifikuje, sa jedne strane, demografski trend "prekomernog" i "nekontrolisanog" rasta broja ljudi u nerazvijenim delovima sveta (Afrika, Azija, Latinska Amerika), a sa druge trend opadanja broja stanovništva u razvijenijim delovima sveta (Severna Amerika, Evropa, Australija). "Nekontrolisani" rast stanovništva u nerazvijenim delovima sveta vodi u kritičnu "prenaseljenost" planete koja u doglednoj budućnosti neće biti u stanju da "servisira" (hrana, voda, energenti, drugo) ovo "prekobrojno" stanovništvo. Takvo stanje vodi u nestabilnost, sukobe i planetarni besporedak koji, sledstveno, predstavlja najveću opasnost za bezbednost SAD. S tim u vezi, a u skladu sa neomaltuzijanskim konceptima *Nultog rasta (Zero growth)* i *Nultog populacionog rasta (Zero population growth, ZPG)*,^[58] pisci izveštaja predlažu predsedniku SAD, tada je ovu dužnost obavljao Džerald Rudolf Ford Mlađi, usvajanje preventivnih mera za globalnu populacionu kontrolu koja u interesu nacionalne bezbednosti SAD treba da osigura efektivno upravljanje SAD nad svetskim populacionim trendovima i omogući zaustavljanje rasta svetske populacije. Pošto je u novembru 1975, predsednik Džerald Rudolf Ford Mlađi potpisao i na taj način usvojio *Kisindžerov izveštaj*, nalazi i preporuke tog poverljivog dokumenta postali su integralni i obavezujući deo politike koju će voditi ova i naredne predsedničke administracije SAD.^[59]

Kisindžerov izveštaj, neposredno se oslanja na rad jedne prethodne komisija čiji je mandat bio da unutar identičnog neomaltuzijanskog koncepta organizuje komparativno istraživanje demografskih trendova u SAD i svetu. Godine 1970, formiranje komisije sa ovim mandatom naložio je Ričard Milhaus Nikson, predsednik SAD. Kao što je već rečeno, Heri Alferd Kisindžer bio je tada savetnik za nacionalnu bezbednost, nesumnjivo najmoćniji funkcioner Niksonove administracije, što znači i jedan od najuticajnijih i najmoćnijih ljudi na svetu. Drugim rečima, bez Kisindžera, projekat sa takav ciljem i implikacijama nije se mogao ni pokrenuti, niti je mogao biti realizovan. Reč je o *Komisiji za rast stanovništva i američku budućnost, The Commission on Population Growth and the American Future*. Predsednik komisije bio je Džon D. Rokfeler Treći, najstariji brat Dejvida D. Rokfelera, zbog čega je ona danas poznatija pod imenom *Rokfelerova komisija za rast stanovništva, The Rockefeller Commission on Population Growth*. Rezultate do kojih je došla, *Rokfelerova komisija* predstavila je u izveštaju iz 1972.^[60]

7.

Fred Hirš (Fred Hirsch 1931-1978), uticajni liberalni ekonomista, zastupnik neomaltuzijanskog koncepta o društvenim granicama privrednog rasta, urednik londonskog nedeljnika *Economist*, član CFR angažovan za rad na *Projektu osamdesete*, bio je onaj koji je konstruisao i prvi upotrebio pojam "kontrolisana dezintegracija", "controlled disintegration". Kao jedan od tri autora knjige *Alternativa za monetarni bezporedak, Alternatives to monetary disorder* iz 1977,^[61] prvog naslova objavljenog u kolekciji *Projekat osamdesete*, Hirš je upravo u toj knjizi, prvi put i upotrebio pojam "kontrolisana dezintegracija", "controlled disintegration". Tako je imenovao model "kreativne" monetarne politike koji, posle raspada svetskog monetarnog sistema 1971 - 1976, i dalje treba da primenjuju SAD, razume se u vlastitom interesu i u interesu svojih najbližih saveznika. Ima li se u vidu činjenica da su 1971 - 1976. upravo SAD sa svojim jednostranim "kreativnim" merama

monetarne politike dovele do raspada dotadašnjeg međunarodnog monetarnog sistema nastalog 1945. na osnovu ugovora iz Breton Vudsa, onda proizilazi da je Hiršova “kontrolisana dezintegracija” samo retorička inovacija za imenovanje jedne u tom času već razvijene i već pokrenute politike svetske dominacije. Međutim, bila je to uspešna retorička inovacija.

Toliko uspešna, da će model “kontrolisane dezintegracije”, inicijalno namenjen globalnoj monetarnoj politici SAD, biti više nego uspešno primenjena i u svim drugim posebnim politikama te zemlje (svetska monetarna politika, odnosi sa SSSR do samoukidanja te zemlje, potom odnosi sa Ruskom Federacijom, nuklearno naoružanje, odnosi sa azijskim zemljama, naročito sa Kinom, Afrika, odnosi Sever - Jug, energetska politika i posebno nafta, Bliski Istok, prirodni resursi kao “zajednički” resursi, svetski poredak koji ima primat nad unutrašnjim, industrijska politika i reforma međunarodnih ekonomskih organizacija, svetska politika kontrole i ograničavanja rasta stanovništva, međunarodna saradnja). Hiršova “kontrolisana dezintegracija” jeste unutrašnje jezgro *Projekta osamedesete* i svih posebnih politika koje su u okviru tog projekta strateški definisane.

Već 8. novembra 1978, Pol Voker, član CFR, jedan od rukovodilaca *Projekta osamedesete* i, u tom času, predsednik njujorške Banke federalnih rezervi (Federal Reserve Bank of New York), izričito je potvrdio da politika (i sistem) “kontrolisane dezintegracije” zaista predstavlja unutrašnje jezgro *Projekta osamedesete*. Naime, u predavanju koji je povodom Hiršove smrti održao na univerzitetu Vorvik u Koventriju, Engleska, Voker je citirao Hiršov stav o nužnosti sprovođenja politike “kontrolisane dezintegracije”, a zatim je ovo stanovište snažno podržao rekavši: “Kontrolisana dezintegracija u svetskoj ekonomiji legitimna je tema za osamedesete.”[\[62\]](#)

I zaista, pošto je u maju 1979, Margareta Hilda Tačer postala premijer UK, svetska korporativna revolucija sa njenom politikom “kontrolisane dezintegracije” pokrenuta je punom snagom u januaru 1981, kada su Ronald Vilson Regan, kao predsednik i, što je u ovoj stvari još važnije, Džordž Herbert Voker Buš, kao potpredsednik, preuzeli vlast u SAD.

Sva glavna svojstva događajâ koji će potom uslediti, uzorno demonstrira jedan od najvažnijih, najefikasnijih i, pokazaće se, najrazornijih instrumenata svetske korporativne revolucije, operativna politička platforma za globalnu ekonomsku dominaciju koja je tada aktivirana. U skladu sa preporukama koje je Savet za inostrane odnose predstavio u svom *Projektu osamedesete* (takođe u skladu sa preporukama ostalih korporativnih organizacija od uticaja, Bilderberg, Trilateralna komisija, drugo) ovu platformu su, naime, kao zajedničku politiku u polju svetskih finansija 1979 - 1981. definisali Trezor SAD (US Treasury), Međunarodni monetarni fond i Svetska banka. Budući da je ova tripartitna saglasnost o “standardima” nove globalne finansijske politike, sasvim očekivano, takoreći neizbežno, bila

postignuta u Vašingtonu, gde sve tri ove finansijske institucije imaju svoje sedišta, ova njihova zajednička svetska politika nazvana je 1989. godine "Vašingtonski noncensus".[\[63\]](#)

Drugim rečima, od 1979 - 1981. pa do danas, što znači već 30 godina, ostvarivanje svojih strateških ciljeva SAD zasnivaju na konceptualnim pretpostavkama koje su razvijene i postavljene u *Projektu osamdesete* i na velikim mogućnostima "kontrolisane dezintegracije".

Danas je prilično očigledno da je tokom osamdesetih godina 20. veka upravo politika "kontrolisane dezintegracije" omogućila ono spektakularno dezintegriranje svetskog, a posebno istočnoevropskog poretka kakav je bio uspostavljen posle 1945. Uspeh ove politike naročito dobro ilustruje 12 (i slovima, dvanaest) susreta koje su šefovi SAD i SSSR, dve glavne sile koje su taj poredak uspostavile 1945. i održavale ga narednih nekoliko decenija, dvojica američkih predsednika, Ronald Vilson Regan i Džordž Herbert Voker Buš i Mihail Sergejevič Gorbačev, generalni sekretar KP SSSR i prvi čovek tadašnjeg SSSR, imali između novembra 1985. i oktobra 1991.[\[64\]](#) Isto tako, uspeh politike "kontrolisane dezintegracije" upečatljivo ilustruje i onaj značajni moskovski sastanak koji je 20. januara 1989, Gorbačov imao sa četiri člana Trilateralne komisije - Dejvid D. Rokfeler, Henri Alfred Kisindžer, Valeri Žiskar Desten, Jasuhoro Nakasone.[\[65\]](#)

Glavni rezultat svih ovih razgovora jeste da je tokom samo šest godina, između 1985. i 1991, neočekivano brzo i uspešno, dezintegriran svetski poredak koji su tokom Drugog svetskog rata, naročito od 1943. do 1945, na osnovu više ugovora o međusobnim odnosima i podeli interesnih sfera, uspostavile SAD i SSSR, uz prisustvo UK[\[66\]](#) - kontrolisano je dezintegriran dotadašnji poredak u Istočnoj Evropi (samoraspuštanje tzv. komunističkih režima na tom prostoru, samoraspuštanje Saveta za uzajamnu ekonomsku pomoć, samoraspuštanje Varšavskog ugovora, munjevito povlačenje Crvene Armije iz vojnih baza u Nemačkoj i zemaljama Istočne Evrope), dve dotadašnje Nemačke kontrolisano su integrisane u jednu SR Nemačku, kontrolisano je dezintegrirana Čehoslovačke, a dve nezavisne države proglašene su na istom prostoru, kontrolisano je dezintegriran i sâm SSSR, a jedanaest nezavisnih država proglašeno je na njegovoj dotadašnjoj teritoriji.[\[67\]](#)

Kao posebne manifestacije istog ovog toka globalne kontrolisane dezintegracije, paralelno su, sa jedne strane, podsticani procesi kontrolisanog integrisanja zemalja prvo Zapadne, a odmah potom Istočne Evrope u novoosnovani međunarodni entitet, Evropsku uniju (Ugovor o Evropskoj uniji, tzv. Mاستrihtski ugovor, potpisan je u Mاستrihtu, Holandija, 7. februara 1992, stupio je na snagu 1. novembra 1993), a sa druge strane, bila je pokrenuta (i uspešno dovedena do kraja) kontrolisana dezintegracija još jedne dotadašnje evropske federacije, SFRJ. Posle desetogodišnjeg kontrolisanog rata za jugoslovensko nasleđe (1991 - 2001), na teritoriji ove nekadašnje evropske federacije do sada je proglašeno sedam novih država.

Tako je tokom osamdesetih i devedesetih godina 20. veka sa uspehom bila sprovedena kontrolisana dezintegracija poretka u zemaljama Istočne Evrope i Balkana, pa tako i kontrolisana dezintegracija dotadašnjeg svetskog poretka uopšte. U temelje tog velikog uspeha korporativne revolucije i njene politike kontrolisane dezintegracije ugrađeno je čak 75 "lokalnih" ratova koji su između 1981. i 2001. potresali svet i odneli desetine miliona ljudskih života.[\[68\]](#) Isto tako, sastavni deo tog velikog uspeha jeste spirala svetske pandemije AIDS-a koja je takođe pokrenuta 1981. i čiji je dosadašnji rezultat preko 25 miliona umrlih.[\[69\]](#) Najzad, ovaj nesumnjivo monumentalni uspeh korporativne revolucije i njene politike kontrolisane dezintegracije omogućile su naročito one stotine miliona ljudi širom sveta koji su kao neposredne žrtve tog sklopa događaja proglašeni "istorijskim gubitnicima" i jednostavno prepušteni svojoj zloj "sudbini".[\[70\]](#)

8.

Uprkos fascinatne monumentalnosti kontrolisanog dezintegriranja svetskog poretka, a naročito poretka Istočne Evrope i njenog, istini za volju manje uspešnog konvertovanja u Zapadnu Evropu, odnosno u Evropu kao takvu, to je ipak bila samo etapa na putu ka krajnjem cilju Velike Korporativne Strategije. Taj krajnji cilj jeste *svetski korporativni poredak*.

U stvarnosti, takav globalni poredak ne uspostavljaju SAD za koje ideolozi kao što je Majkl Mandelbaum nadahnuto tvrde kako danas deluju kao "svetska vlada".[\[71\]](#) Ignorišući polazno načelo svakog istraživačkog postupka, naime da "pravo ustrojstvo stvari voli da se krije" i da je "nevidljivi sklop jači... od vidljivog", kako je to još pre 2.500 godina formulisao Heraklit,[\[72\]](#) ostajući, dakle, na vidljivoj površini događajne istorije, i Mandelbaum svojom tvrdnjom skriva skriveno, zamagljuje zamagljeno i mutnu sliku čini još mutnijom.

Jer, u stvarnosti, takav globalni poredak može uspostaviti samo ona struktura moći i vlasti koja faktički i suvereno upravlja i samim Sjedinjenim državama, budući da u toj zemlji jedina zaista i poseduje, i kontroliše ono što Mandelbaum naziva "ordnungsmacht, moć da (se) tvori poredak".[\[73\]](#) Ova struktura moći jeste tamošnja korporativna oligarhija. Svetski korporativni poredak, dakle, uspostavlja korporativna oligarhija koja upravlja Sjedinjenim državama. Sledstveno, upravo ova korporativna oligarhija jeste i faktička "svetska vlada".

Drugim rečima, globalni korporativni poredak uspostavlja, održava i kao faktička "svetska vlada" njime upravlja ona korporativna oligarhija koja poseduje moć da na SAD "delegira" operativno upražnjavanje svog vlastititog "ordnungsmacht" - "moć da tvori poredak", a da, istovremeno, ona sama, sasvim u skladu sa načelom da "pravo ustrojstvo stvari voli da se krije" i da je "nevidljivi sklop jači... od vidljivog", koliko god dugo je to moguće, ostane sakrivena i nevidljiva u dubokoj senci tig događaja.

Uspostavljanje imperijalnog poretka *novog feudalizma* kao supstituta za suspendovanu novovekovnu republiku sa njenim konstitutivnim načelom suverenog i slobodnog građanina i demokratskim ustanovama koje na tom načelu počivaju, kako u Sjedinjenim državama, tako i u svakom drugom delu sveta od interesa za svetski savez korporativne oligarhije, upozorava da se sa upražnjavanjem onog "ordnungsmacht"- "moć da tvori poredak", daleko stiglo u nastojanju da se uspostavi, učvrsti i proširi svetski korporativni poredak.

Nosilac imperijalnog suvereniteta u takvom poretku jeste transnacionalna "super klasa", *svetski savez moći* u kome liberalna oligarhija SAD ima odlučujuću ulogu. Deo svojih operativnih "nadležnosti" od značaja za neposredno upravljanje posebnim segmentima na velikoj sceni svetskih poslova (države, regionalne asocijacije država, međunarodne institucije, međunarodne profesionalne i korporativne organizacije, drugo), ovaj nosilac imperijalnog suvereniteta "delegira" svakoj onoj strukturi lokalne vlasti i moći čija je lojalnost prema imperijalnom suverenu najmanje podložna sumnji, uključujući ovde i lokalnu vlast i moć u SAD.

Sa stanovišta imperijalnog poretka, optimalni oblik takve vlasti i moći, jeste *režim "meke" okupacije* koji u interesu suverena, na određenom prostoru, neposredno sprovodi i održava neka nekompetentna, nesamostalna i korumpirana lokalna oligarhija. Samo takav *lokalni savez moći* obezbeđuje najveći stepen lojalnosti prema imperijalnom poretku i njegovom suverenu, *svetskom savezu moći* liberalne oligarhije.

Neophodnu unutrašnju koheziju i stabilnost režima “meke” okupacije i *lokalnog saveza moći* koji ga lojalno sporovodi, obezbeđuju osobe kojima se zbog njihovih posebnih ličnih svojstava dodeljuju *nominalno* glavne uloge. To su *korisni idioti* svetskog korporativnog poretka.

Ova izvedenica nastala je od gr. *idiōtēs* i lat. *idiota*. U skladu sa svojim izvornim značenjem, ona i danas označava svakoga ko je suštinski neupućen u poslove od značaja za zajednicu, ko se ne bavi politikom zbog zajednice, javnog interesa i opšteg dobra, nego poslove od javnog interesa obavlja isključivo zbog sebe, izvan zajednice i u vlastitom interesu. Ovo gr. *idiōtēs* i lat. *idiota* takođe označava svakoga ko je neznalica i po svemu moralno nedostojna i nekompetentna osoba.^[74] Sledstveno, svaki lokalni poredak “meke” okupacije čiju unutrašnju koheziju i stabilnost obezbeđuju *korisni idioti* jeste *poredak korisnih idioti*, što znači da je poredak nekompetentnih i moralno nedostojnostnih koji se uspostavlja, održava i kojim se upravlja na štetu zajednice, javnog interesa i opšteg dobra. Zato i svaka ona zastava pod kojom javno nastupaju korisni idioti jeste *lažna zastava*.

9.

Nimalo slučajno, dakle sasvim u skladu sa ritmom istorije, ovaj model upravljanja svetskim i lokalnim poslovima u kome *korisni idioti* imaju *nominalno* glavne uloge, veoma dobro, spolja i iznutra, osvetlila su dva dokumenta koja je 1980, toj *nulto*j tački aktuelnog istorijskog ciklusa, a povodom američkih predsedničkih izbora na kojima će pobediti dvojac Ronald Vilson Regan – Džordž Herbert Voker Buš, objavio *Njujork Tajms*.

Prvi od ova dva dokumenata jeste pismo koje je Džordž Vald, profesor emeritus biologije na Univerzitetu Harvard, jedan od tri dobitnika Nobelove nagrade za medicinu 1967, anti-ratni aktivista, borac za ljudska prava, veliki kritičar politike američkih administracija i veliki kritičar liberalne korporativne oligarhije SAD, član Raselovog međunarodnog tribunala za ratne zločine, napisao 14. avgusta 1980. Vald je svoje pismo poslao *Njujork Tajmsu*, koji je taj tekst objavio posle pet dana, 19. avgusta 1980. Evo tog važnog i poučnog dokumenta:

“Sumnjam i gotovo sam potuno ubeđen da je kandidatura Džona Endersona u trci za Predsednika, bila ili smišljena ili dopuštena od strane Trilaterarne komisije kako bi se podelili glasovi Demokrata i tako osigurao izbor Ronalda Regana.

“Trilaterarna Komisija, koju je 1973. osnovao Dejvid Rokfeler, zove se tako jer okuplja vrh korporativne i finansijske moći, plus pomoćnu kastu naučnika, političara i sindikalnih šefova iz Severne Amerike, Zapadne Evrope i Japana. Dejvid Rokfeler je njen severnoamerički predsednik.

“Izvanredan deo Karterove administracije bio je sastavljen od njenih članova: sam predsednik Karter, potpredsednik Mondejl, savetnik za bezbednost Bžežinski, bivši državni sekretar Vens, bivši sekretar Trezora Blumental, sekretar za odbranu Braun, zamenik državnog sekretara Voren Kristofer, zamenik sekretara za energetiku Sovhil, predsednik Federalnih rezervi Voker, specijalni pomoćnik Hedli Donovan, predsednikov savetnik Lojd Katler, svi međusobno povezani sa drugim visokim funkcionerima. (Sve ove osobe i dalje su vezane za Trilaterarnu Komisiju kao ‘nekadašnji članovi u javnoj službi’.)

“Obojica, i nezavisni kandidat Džon Enderson, i republikanski kandidat za potpredsednika Džordž Buš, jesu ili su bili članovi. Kako čitava lista iz SAD uključuje samo 92 člana, 18 u ‘javnoj službi’, to Trilaterarna Komisija nudi retku koncentraciju svih glavnih pretendenaata na predstojećim izborima i pokriva, kao što se to događa, sva tri politička izborna tela.

“Jasno, Džon Enderson predstavlja ponavljanje kandidature Džimija Kartera iz 1976, obojica su, Enderson i Karter, članovi Trilaterarne komisije od njenog osnivanja. Obojica su postali kandidati iz pomrčine: Džimi Karter, veletrgovac kikirikijem i u jednom mandatu guverner Džeordžije; Džon Enderson, neprepoznatljivi republikanski predstavnik iz Ilinoisa. Obojica su nastupili kao bundžije: Karter kao anti-vašingtonski, anti-establišment populist; Enderson, desni Republikanac, sa onim što liberalni Demokrati vide kao obeshrabrujuće glasačko prebrojavanje u Kongresu, iznenada iskrsava kao naivni liberal koji predstavlja nezavisni glas Demokrata razočaranih Karterom i glasača okupljenih oko pojedinačnih pitanja: anti-nuklearnog, za abortus, protiv menica, za E.R.A., za kontrolu naoružanja - u prošlosti poslednja i gotovo sigurna formula da se izgubi na izborima.

“Ali, ako sam u pravu, Enderson nije dizajniran da dobije ove izbore, nego da podeli glasove Demokrata.

“Pošto je inicijalno startovao kao kandidat za republikansku nominaciju, predstavio je svoj novi politički imidž i vlastito ime učinio prepoznatljivim. Potom nas je maltretirao agonijom odlučujući da li da nastupi kao Nezavisni. Nema agonije. Kao republikanskog kandidata Regan ga je već eliminisao. Da bi podelio glasove Demokrata, on mora da nastupi kao Nezavisni. Na to mi najviše lični njegova skorašnja konferencija sa senatorom Kenedijem. Ona poručuje američkim glasačima: vidite, ja nisam samo bliži Demokratama nego Republikancima, ja sam kao stvarni, autentični Demokratu poput senatora Kenedija, koji se čak slaže da smo po izvesnim tačkama bliski jedan drugome.

“Ono što sve ovo znači, ako sam u pravu, jeste to da su Dejvid Rokfeler i njegova Trilaterarna komisija, pošto su četiri godine imali Džimija Kartera, odlučili da mogu postići čak i više sa Reganom i njegovim čovekom Bušom. Henri Kisindžer, politički savetnik porodice Rokfeler i član izvršnog komiteta Trilaterarne komisije, slavio je Regana na republikanskoj konvenciji kao ‘garanta naših nada’.

“Mislim da je Džon Enderson instrument koji je dizajnirala Trilaterarna komisija da bi osigurala Reganov izbor./ Džordž vald, Vuds Hol, Masačusets, 14. avgust 1980.” (preveo, Lj. K.) [\[75\]](#)

Drugi od ova dva dokumenta, jeste pismo u kome Džordžu Valdu odgovara sâm Dejvid D. Rokfeler, osnivač Trilateralne komisije. Rokfelerov odgovor *Njujork Tajms* je objavio već 20. avgusta 1980, samo dan pošto je bio objavljen Valdov komentar. Osim što demonstrira ideologiju i politike liberalne korporativne oligarhije onako kako ih iznutra, u samom središtu, doživljava jedan od njenih najmoćnijih i najuticajnijih pripadnika, Rokfeler ovde takođe demonstrira i standardnu tehniku tabuiziranja tog svetskog saveza moći tako što Džordža Valda diskvalifikuje kao zastupnika prokažene tzv. teorije zavere. Evo i ovog, takođe poučnog i značajnog dokumenta:

“Nikada nisam prestao da se čudim onoj nekolicini među nama koji prepoznaju zaveru ispod svakog kamena, a tajno društvo iza svakog ugla. Neočekivano, poslednji koji se pridružio teoretičarima zavere jeste profesor Vald, Nobelov laureat, koji u pismu od 19. avgusta, pretpostavlja da je ‘kandidatura Džona Endersona u trci za Predsednika, bila ili smišljena ili dopuštena od strane

Trilaterarne komisije kako bi se podelili glasovi Demokrata...'

"Profesor Vald, ovaj, nije usamljen u svojim sumnjičenjima.

"Prema nekima, Trilaterarna komisija je kobna urota poslovnih ljudi istočnog establišmenta koji će učiniti gotovo sve - uključujući ulazak u kolaboraciju sa Kremljom - zarad finansijske koristi. Činjenica što su mnogi nekadašnji članovi, uključujući predsednika Kartera, danas članovi Administracije, slavi se kao dokaz da zavera đavolski dobro radi.

"Kao osnivača Trilaterarne komisije i njenog sadašnjeg predsedavajućeg za Severnu Ameriku, obično me izdvajaju kao 'glavnog zaverenika'.

"Pojavljujem se u jednoj skorašnjoj tiradi kako dirigujem urotom '... da se stanovništvo Njujorka smanji na otprilike četiri miliona a višak populacije otera u robovske radne logore... ' Ista publikacija potvrđuje da sam uveliko odgovoran za fašističke zavere u Latinskoj Americi koje'... dovode do promene globalnog vremenskog modela, što obeležavaju suše i opasne zime u Sjedinjenim državama.'

"U osnovi, lako je odbaciti ovu vrstu besmislene klevete. Ona dolazi sa ekstremnih rubova levice i desnice, a pošto me istovremeno nazivaju komunistom i fašistom to me stavlja negde bliže centru političkog spektra gde mi je uostalom i najudobnije...

"Ipak, nedavno je udaranje u bubanj šupljoglavaca postalo glasnije, a nekoliko previše živahnih maštarija nastoji da nekako poveže komisiju sa kampanjom za predsedničke izbore 1980.

"Stoga mislim da profesor Vald i njegovi ko-konspiracionalistički teoretičari mogu uvažiti objašnjenje misteriozne organizacije koja ih izgleda zaokuplja u svakom momentu. Bojim se da je stvarnost mnogo manje pitoreskna od teorija.

"Trilaterarna komisija sada ima oko 300 članova iz Severne Amerike, Zapadne Evrope i Japana. Otprilike četvrtina su iz Sjedinjenih Država i uključuju ne samo poslovne ljude, nego i sindikalne lidere, univerzitetske profesore i direktore istraživačkih instituta, kongresmene i senatore, predstavnike medija i druge. Skoro je podjednak broj Republikanaca i Demokrata, a predstavljena je i većina nacionalnih regiona. Među sadašnjim i nekadašnjim članovima iz SAD su predsedavajući Republikanskog nacionalnog komiteta, predsednik A.F.I. - C.I.O., izdavač Čikago San-Tajmsa i drugi koji bi svakako imali poteškoća u planiranju iste zavere.

"Trilaterarna komisija ne zauzima stavove o problemima, ne potpisuje menicu pojedincima za izbore, niti postavlja kabinet. Ona održava skupove koji se rotiraju iz regiona u region i određuje uvodna saopštenja (task force reports) o kojima se diskutuje na sesijama komisije. Izveštaji se bave različitim aspektima svetske trgovine, energetskih resursa, međunarodnog monetarnog sistema, odnosa Istok - Zapad i drugim.

"Da li je komisija tajna? Nipošto. Za 10\$ godišnje svako može da se pretplati na njen kvartalni magazin Trialog i da, takođe, periodično prima uvodna saopštenja. Nadalje, mi objavljujemo izvore svih priloga iz SAD koji prelaze 5.000\$. Jedini deo našeg rada koji je 'zatvoren' - 'off the record' jesu disusije na skupovima komisije, a držimo ih privetno kako bismo obeshrabrili neograničenu kritiku i raspravu.

"Da li je komisija ekskluzivna? Da, po tome što nastojimo da odaberemo samo najdarovitije i najjemenitnije građane iz industrijskih demokratija. U tom

kontekstu, veseli a ne čudi to što su mnogi bivši članovi sada funkcioneri Administracije. Daleko od toga da je koterija međunarodnih konspiratora sa planom da prikriveno osvoje svet, Trilaterarna komisija je u stvarnosti, a to je moja poenta, grupa obzirnih građana zainteresovanih da identifikuju i osvetle probleme sa kojima se svet suočava i da doprinesu većem razumevanju i saradnji među internacionalnim saveznicima.

“Izvinjavam se, profesore Vald, ali kao što bi Valter Kronkajt rekao: “‘Stvari su takve kakve jesu’. / Dejvid Rokfeler, Predsedavajući, Banka Čejs Menhetan” (preveo, Lj. K.)[\[76\]](#)

Kao što je poznato, na američkim predsedničkim izborima 4. novembra 1980, pobedio je dvojac Regan – Buš (50,7%), izgubio je Džejms Erl Karter Mlađi, zvan Džimi sa svojim timom (41,0%), nezavisni kandidat, Džon Bejard Enderson, bio je treće plasiran (6,6%), dok su preostali glasovi (1,4%) bili podeljeni između dvojice od još četiri pretendenta koji su u ovim izborima učestvovali.

Pojam *korisni idiot*, *korisni idioti*, danas označava pojedince ili grupe u nekoj lokalnoj zajednici, koji slepo i bezpogovorno ispunjavaju sve spoljašnje ideološke i praktične naloge *svetskog saveza moći* liberalne oligarhije i njenog poretka globalne imperijalne dominacije, i to bez obzira na činjenicu što ispunjavanje ovih naloga za samu lokalnu zajednicu ima pogubne posledice. Takve osobe imaju funkcionalnu upotrebljivost, odnosno poseduju određenu korisnost, samo za poredak spoljašnje korporativne dominacije i, razume se, za sebe. U zajednici u kojoj igraju svoje nominalno glavne uloge i manifestuju ovu svoju funkcionalnu upotrebljivost i korisnost, takve osobe proizvode samo štetu. Otuda su to *korisni idioti*.

10.

Za trideset godina, pored svih drugih rezultata, politika “kontrolisane dezintegracije” ostavila je za sobom i velike uspehe u ovom preduzeću proizvodnje i instaliranja lojalnih lokalnih *saveza moći* u kojima *nominalno* glavne uloge igraju *korisni idioti*. Svet je pun izvanrednih primera koji to pokazuju. Ipak, to što su tokom ovih trideset godina Ronald Vilson Regan, Vilijam Džeferson Blajt Treći, mnogo poznatiji kao Vilijam Džeferson Klinton, zvani Bil, zatim Vaclav Havel, Boris Nikolajevč Jeljcin, Džordž Voker Buš, Entoni Čarls Linton Bler, Silvio Berlusconi, Nikola Pol Stefan Sakrozi de Nađ-Boska, ili Barak Husein Obama Drugi, da pomenem samo najvažnija imena, pokazali dokle sve može stići i kako se sve može upotrebiti neki *korisni idiot*, nije najveće postignuće politike “kontrolisane dezintegracije”.

Pokazalo se, naime, da je zaista najveći rezultat ove politike strukturalna kriza – haos bezporetka koji ugrožava čitavo čovečanstvo, razume se i same Sjedinjene američke države, zemlju u kojoj je “kontrolisana dezintegracija” koncipirana, iz koje je pokrenuta i iz koje se, uprkos svemu, i dalje vodi. Umesto idealnog svetskog poretka koji je deklarativno zagovarao, svetski savez korporativne oligarhije proizveo je ono što je jedino mogao – nestabilni i nepredvidljivi, kontrolisani i autoritarni, represivni i totalitarni, vojno-policijski i bankarsko-finansijski bezporedak.

Tako je *utopija* (od gr. εὖ, dobar, zdrav i gr. τόπος, mesto, u značenju savršeno društvo) o svetskom korporativnom poretku kao idealnom društvu i kraju istorije, doživela inverziju.

Transformisala se u vlastitu suprotnost, u svetsku korporativnu *distopiju* (od gr. δυσ, loš, bolestan i τόπος, mesto, prostor, u značenju loša zemlja, bolesna zemlja, sinonimi - kakotopija, antiutopija).

Kao živi spomenici ove inverzije poretka u bezporedak, po sili socijalne i istorijske inercije, na velikoj sceni svetskih poslova ostali su svi oni lokalni režimi "meke" okupacije koje je politika "kontrolisane dezintegracije" posejala širom sveta. Uvezani u gustu planetarnu mrežu "kontrolisane dezintegracije" kojom upravlja imperijalni suveren, ovi režimi prekrivaju svet i održavaju privid njegove integrisanosti, stabilnosti i predvidljivosti.

Upravo zbog posledica ove istorijske inverzije i inercije, pojam *korisni idiot*, danas se naročito često koristi tamo gde je svojevremeno, iako zbog drugačijih razloga, i nastao - u SAD i povodom SAD.[\[77\]](#)

Kao sinonim za *korisnog idiota* danas se upotrebljavaju i neki drugi pojmovi, najčešće pojam *agent uticaja*.[\[78\]](#)

Iako sâm nije koristio pojam *korisni idiot*, Kornelijus Kastorijedis je u studiji *Kriza zapadnih društava* koju je objavio u proleće 1982, dakle na samom početku svetske korporativne revolucije i njene politike "kontrolisane dezintegracije", objasnio ovu planetarnu pojavu i detektovao njena osnovna svojstva. U vezi sa tim, Kastorijadis u *Krizi zapadnih društava*, pored ostalog, kaže sledeće:

"Apsolutna mentalna pauperizacija vladajućih krugova izražava se kroz proglose o krah u kenzijanizmu..., pomodarstvo monetarizma (povratak stare kvantitativne teorije o novcu, tautologije o kojoj se odavno zna da je njen preobražaj u 'eksplikativnu' teoriju prijevaran) ili najnovije demonološke izmišljotine, kao što je supply side economics.

"Koliko će se dugo ovaj sistem moći nositi sa stalnim porastom broja nezaposlenih i stagnacijom životnog standarda zaposlenih?... Naposljetku, u kapitalističkim privredama bez rasta, nezaposlenost ne može a da ne nastavi rasti po stopi od nekoliko postotaka aktivnog stanovništva godišnje (što odgovara prirodnom priraštaju stanovništva koji je uvećan učincima ulaganja u labour-saving).

"Druga oblast... jest oblast cijelog sklopa problema što su označeni izrazima 'energija', 'neobnovljivi resursi', 'okoliš', 'ekologija'... I tu također nema politikâ, ili, ako ih ima, one su neprimjerene potencijalnoj težini ovih pitanja...

"Izvesno je, međutim, da ni jedan režim ne može opstati ako... njegovi mehanizmi i načini selekcije političkog osoblja ne uspiju koliko-toliko spojiti ova dva neophodna zahtjeva... Prembda su se za sto ili stopedeset godina 'sposobni' i 'nesposobni' upravljači smjenjivali na vlasti, činjenica je da su bili rijetki slučajevi kad je upravljačka nesposobnost predstavljala odlučujući faktor evolucije.

"U suvremenom razdoblju stvari stoje upravo obrnuto. Ovome se mogu pronaći opći sociološki uzroci: širok pokret depolitizacije i privatizacije, raspad mehanizama kontrole i korekcije koji su postojali u klasičnim parlamentarnim režimima, drobljenje vlasti između raznovrsnih lobija... Potrebno je, ipak, naglasiti poglavito dva faktora svojstvena modernoj 'političkoj' organizaciji.

"Prvi je vezan uz birokratizaciju političkog Aparata (stranaka). Za sve stranke vrijedi više-manje apsolutno pravilo suvremene totalitarne birokratske partije: sposobnost napredovanja u Aparatu nema, u načelu, ništa sa sposobnošću

vođenja poslova koji su u njegovoj nadležnosti. Biranje najsposobnijih jest biranje onih koji su najsposobniji da budu birani.

“Drugi je svojstven liberalnim zemljama. Izbor vodećih čelnika, poznato je, svodi se na to da se imenuju osobe koje se najbolje mogu ‘prodati’. U suvremenom totalitarnom birokratskom Aparatu autoritet nije ni racionalni, ni tradicionalni, ni karizmatički, da preuzmemo tipologiju Maksa Vebera. Teško bi, na primjer, bilo odrediti u čemu se sastoji karizma Leonida Brežnjeva. To je novi tip autoriteta, za koji treba iznaći i novo ime – nazovimo ga inercijskim tipom autoriteta. Ali, u liberalnim (ili mekim) birokratskim Aparatima, kakve su zapadne političke stranke, na djelu je povratak ‘karizmatičkog’ tipa autoriteta: karizma je tu naprosto samo poseban dar jedne vrste glumaca koji igraju ulogu ‘šefa’ ili ‘državnika’. (Ovo je bilo očigledno davno prije izbora Regana, koji je, u tom pogledu, samo simbol uvećan do prostaštva.)...

“Ovi slučajni i neizbježni upravljači nalaze se tako postavljeni na vrh golemom birokratskog Aparata koji je danas moderna država, nositelj i organski proizvođač jedne proliferirajuće iracionalnosti unutar koje se sve više prorjeđuje nagdašnji birokratski etos (veliki dužnosnici ili skromni ali savjesni činovnici). I oni se sad moraju nositi s društvom koje se sve manje zanima za ‘politiku’ – to jest za svoju sudbinu, sudbinu društva kao cjeline.” [79]

Trideset godina posle ove Kastorijadisove analize, vidimo da se kriza zapadnih društava transformisala u svetsku krizu, da je “apsolutna mentalna pauperizacija vladajućih krugova”, zahvatila čitav svet, i da čitavim svetom sada zaista upravljaju “osobe koje se najbolje mogu ‘prodati’”, oni glumci “koji igraju ulogu ‘šefa’ ili ‘državnika’”, dakle *korisni idioti*.

Poredak korisnih idioti danas je karakterističan za *svaki* lokalni režim “meke” okupacije širom sveta i svaku lokalnu oligarhiju koja takav režim servisira, održava i brani, pa tako i za režim “meke” okupacije i oligarhiju koja taj režim servisira, održava i brani u današnjoj Srbiji. [80] *Korisni idioti* i njihov *poredak korisnih idioti* u današnjoj Srbiji ne odstupaju od opšteg modela ove planetarne pojave koju je 1982. osvetlio Kastorijadis.

Zbog svoje urođene naivnosti, prirodne gluposti, brižljivo negovanog neznanja, različitih psiholoških kompleksa, neotoljive strasti za vlašću ili bogatstvom, u svakom slučaju zbog svoje moralne nedostojnosti, kao i primerne nekompetentnosti, *korisni idioti* u današnjoj Srbiji, takođe veruju da su zbog slepe lojalnosti i poslušnosti koje manifestuju prema vladajućem doktrinarnom sistemu Velike Korporativne Strategije, istovremeno postali i ravnopravni saveznici njegovih glavnih arhitekata, nosilaca i protagonista. Ova naivna, glupa i neznačka predstava veoma je daleko od istine.

Naime, arhitekati, nosioci i protagonisti vladajućeg doktrinarnog sistema Velike Korporativne Strategije, koji su uostalom cinici, ne doživljavaju slepo lojalne lokalne pojedince i grupe *korisnih idioti* kao saveznike vredne poštovanja, nego jedino kao one koji zavređuju potpuni prezir. Za arhitekate, nosioce i protagoniste vladajućeg doktrinarnog sistema, ovi slepo lojalni pojedinci i grupe vredne svakog prezira, samo su pogodni objekti kojima se u okvirima režima “meke” okupacije uspešno upravlja primenom jednostavnih tehnika “štapa i šargarepe” iz Pavlovljevih neuro-psiholoških eksperimenata.

Stepen slepe lojalnosti koju *svaki korisni idiot* demonstrira prema vladajućem sistemu spoljašnje subjugacije i njegovim dogmama, utoliko je veći ukoliko je manji kapacitet socijalne i emocionalne inteligencije kojom *korisni idiot* raspolaže. Svojstva idealnog *korisnog idioti* jestu emocionalna i socijalna tupost, moralna ravnodušnost i potpuna

neosetljivost za stvarne ljude i teške posledice koje u životima tih ljudi proizvodi vladajući sistem subjugacije. Zato se u tekućim raspravama naročito ističe da su upravo moralna ravnodušnost, emocionalna tupost i potpuna neosetljivost za posledice koje sistem proizvodi u životu stvarnih ljudi, pravo lice slepe lojalnosti koju prema sistemu demonstira neki *korisni idiot*.

Sledstveno, danas je *korisni idiot* svako onaj ko, slep, gluv, nem i neosetljiv za činjenice života, i dalje zastupa ciljeve propale korporativne revolucije kao istorijsku "sudbinu" koja niti ima niti može imati alternativu. Srbija, razume se, nije izuzetak. Ovdašnji *korisni idioti* legitimišu se svakodnevno kao vatreni zastupnici propagandnih slogana o vrlinama sveta bez alternativa, dakle o vrlinama mrtvog sveta. "EU nema alternativu", "NATO nema alternativu", "DS nema alternativu", "vladajuće partije nemaju alternativu", "vlast nema alternativu", samo su neke od takvih parola vulgarne propagande koje se neprekidno koriste na našoj lokalnoj sceni.

11.

Svaka *vlast korisnih idiota* demonstrira bezrezervnu lojalnost jedino prema vrhu hijerarhije korporativnog saveza svetske moći i to samo zato što je primarno lojalna prema vlastitim ličnim ili grupnim ambicijama i interesima. Otuda korupcija, za koju se u Srbiji pretežno koristi eufemizam "sukob interesa", predstavlja prirodno, sistemsko i strukturalno svojstvo ove vlasti.

"Sveopća korupcija koju vidimo u suvremenom političko-ekonomskom sistemu nije periferijska ili anegdotska, ona je postala strukturalno i sistemsko obilježje društva u kome živimo", kaže Kastorijadis 1993.[\[81\]](#) Brojni dostupni, otvoreni i pouzdani izvori dokumentovano potvrđuju ovo stanje činjenica širom sveta.[\[82\]](#) Svež i dobar primer jeste i američka lista *Deset najtraženijih korumpiranih političara za 2010*, *Ten Most Wanted Corrupt Politicians for 2010*, koju je polovinom decembra objavila tamošnja fondacija Judicial Watch. Predsednik SAD, Barak Husein Obama, kao i donedavni šef njegovog kabineta, Ram Emanuel, nalaze se u ovom katalogu. [\[83\]](#) Ovo ne treba da čudi ima li se u vidu da protiv visoke sistemske korupcije koja je 2007. detektovana u toj zemlji, do danas nisu preduzete nikakve praktične mere.[\[84\]](#) Naprotiv, odlukom Vrhovnog suda SAD po kojoj korporacije dobijaju zakonsko pravo da direktno finansiraju izborne kampanje političkih partija, sistemska korupcija u toj zemlji samo je dodatno osnažena.[\[85\]](#)

Iako u našoj Republici katalog kao što je to katalog *Deset najtraženijih korumpiranih političara za 2010* još nije napravljen, ipak, sudimo li po raspoloženju domaćeg javnog mnjenja, jasno je da ovdašnji model korupcije ne odstupa od navedenog sistemskog modela korupcije u SAD. Nimalo slučajno, čak "81 odsto građana Srbije smatra da korupcija cveta u političkom životu", pokazuju rezultati istraživanja o korupciji u Srbiji, koje je, za potrebe Programa za razvoj UN (United Nations Development Program, UNDP), sproveo TNS Medium Gallup. Rezultati istraživanje objavljeni su krajem oktobra 2010.[\[86\]](#)

Brojne dostupne činjenice, na primer činjenice o privatnim poslovima Olivera Dulića, ministra za životnu sredinu i prostorno planiranje u Vladi RS, koje činjenice je istražio i objavio portal pištaljka.rs, kao i zataškavanje tog skandaloznog slučaja u kome se naročito istakla Agencija za borbu protiv korupcije,[\[87\]](#) snažano podržavaju ovo uverenje javnosti o korumiranosti ovdašnjeg poretka *korisnih idiota*.

Isto uverenje javnosti osnažuju i brojni drugi slučajevi, pa tako i prvih devet do sada

objavljenih dokumenata američkog Državnog sekretarijata za spoljne poslove o Srbiji. Navedeni dokumenti, kao što je poznato, “procureli” su u javnost preko portala WikiLeaks. Reč je o poverljivim (confidential), a u nekim slučajevima i tajnim (secret) izveštajima o prilikama u vrhovima ovdašnje vlasti koji su u Vašington (Državni sekretarijat, Savet za nacionalnu bezbednost, drugo) i na ostale adrese od interesa (“evropski politički kolektiv”, vojno-obaveštajni aparat SAD, američke misije u drugim zemljama, od EU i Rusije do Kazahstana), poslati iz ambasade SAD u Beogradu. [88]

To što sve dimenzije ove spektakularne operacije “curenja” poverljivih dokumenata američke vlade o trećim zemljama preko portala WikiLeaks, još nisu rasvetljene, to što su se u međuvremenu otvorila i brojna zanimljiva pitanja o samom WikiLeaks-u, njegovim osnivačima i kontroverznom vestima koje okružuju čitavu ovu operaciju, [89] ne dovodi u pitanje nesumnjivi učinak građe koja je zahvaljujući WikiLeaks-u postala dostupna javnosti širom sveta.

U slučaju Srbije, to znači da navedenih devet dokumenta, takođe potvrđuju dominantno uverenje (i) ovdašnje, kao i međunarodne javnosti, da su *poredak i vlast korisnih idiota* uveliko uspostavljeni i učvršćeni u našoj Republici. Sledstveno, i sasvim u skladu sa teškim posledicama koje takvo stanje stvari ima za Republiku, njen teritorijalni integritet i njenu celovitost, njen ustavni poredak, njeno dobro ime, njene ustanove i njene građane, sadržaj ovih dokumenata takođe potvrđuje da su glavni instrumenti ovdašnje vlasti i moći zaista vaninstitucionalno i neustavno koncentrisani u rukama samog predsednika Republike, odnosno predsednika vladajuće Demokratske partije i nekolicine njegovih najbližih i najpoverljivijih kabinetskih i partijskih saradnika. [90]

12.

Zato i nije teško pokazati da je zastava koja simbolizuje stotine *strategija* koje su *korisni idioti* tokom proteklih deset godina ponudili građanima ove Republike zapravo *lažna zastava* koja skriva praktične i ideološke instrumente za sprovođenje “kontrolisane dezintegracije”, “slamanja nacije – izgradnje nacije” i uspostavljanje poretka korporativne distopije. Da to vidimo, dovoljno je da se suočimo sa svakidašnjim činjenicama našeg svakidašnjeg društvenog, ekonomskog i političkog života.

Najzad, i sasvim u skladu sa doktrinarnim načelima “kontrolisane dezintegracije”, “slamanja nacije – izgradnje nacije” i korporativne distopije, uloga vlasti ovdašnjih *korisnih idiota* i nije drugo nego da, sledeći doktrinu T.I.N.A. (there is no alternative, ne postoji alternativa) i mašući *lažnom zastavom*, stvari dovede do kolapsa. Drugim rečima, upravo *kolaps Srbije* jeste krajnji cilj pregalaštva ovdašnjih *korisnih idiota*.

Ipak, i kao što to pokazuju događaji na svetskoj sceni tokom proteklih deset godina, nesumnjivo je da *alternativa zaista postoji*. To pokazuju slučajevi zemalja udruženih u asocijaciju BRIK (Brazil, Rusija, Indija i, naročito, Kina koja je danas druga industrijska sila sveta i zemlja koja je trenutno prva u oblasti razvoja informatičkih tehnologija), ali to pokazuje i razvoj događaja u samim SAD i EU. Tako, na primer, već od 1980, a sasvim izvesno od 1994. do danas, o tome naročito uverljivo svedoči radikalna kritika tzv. “Vašingtonskog koncenzusa”. Bez obzira na različita teorijska stanovišta koja zastupaju, svi kritičari bez izuzetka polaze od premise da je politika zasnovana na tzv. “Vašingtonskom koncensusu” jedan od glavnih generatora tekuće svetske krize, sledstveno i svake od njenih lokalnih manifestacija, te da je čitav taj koncept, doživeo potpuni slom. [91] Za naše lokalne prilike, nije bez značaja ni činjenica da je članak na tragu ove kritike tzv. “Vašingtonskog

koncenzusa", u maju 2002. napisao i Zoran Đinđić, tadašnji predsednik Vlade RS.[92]

U novembru 2008, jedna od CIA afilijacija, Savet za nacionalne obaveštajne poslove, National Intelligence Council (NIC), objavio je izveštaj *Globalni trendovi do 2025, Global trends 2025*, u kome se na osnovu brojnih raspoloživih parametara predviđa da će tokom narednih 15 godina, tekuća erozija američke globalne moći biti nastavljena i dovedena do kraja, a da će se na svetskoj sceni ulogu SAD preuzeti novi globalni akteri, među kojima je Kina na prvom mestu.[93] Ispostavilo se, međutim, da se erozija američke moći odvija mnogo brže. Tako su bolji poznavaoi, već u oktobru 2009, konstantovali da su SAD uveliko stigle u 2025, budući da se njihova globalna nadmoć istopila čitavih petnaest godina pre roka o kome govori prognoza iz 2008.[94] Od septembra do decembra 2010, dodatno je osnažena argumentacija za jedan ovakav zaključak.[95]

Otuda smo tokom proteklih godina svedoci grozničavog traganja za alternativnim rešenjima širom sveta. Ale ne i u *poretku korisnih idiota* sa kojima imamo posla u današnjoj Srbiji.

Zato za svakoga ko još nije obnevideo od ovdašnje lokalne propagande Velike Korporativne Strategije, svaki pokušaj artikulisanja alternativnih razvojnih strategija u svetu, ili ovde, kod kuće, predstavlja prvorazredni i poučni uzor. Ovo svakako važi za alternativne koncepte i rešenja na kojima istrajava međunarodna *Radna grupa: Alternativna ekonomska politika za Evropu, Working Group: Alternative Economic Policy for Europe*, takođe poznata i kao *Evromemorandum grupa, Euromemorandum Group*. Od 1998, svake godine u oktobru, ova otvorena asocijacija koja okuplja preko 350 ekonomista sa evropskih i američkih univerziteta i naučnih instituta, zaseda u Briselu i tom prilikom objavljuje svoje preporuke.[96] *Evromemorandum za 2008 - 2009*, objavljen je pod naslovom *Demokratska transformacija evropskih finansija, režim pune zaposlenosti i ekološko restrukturiranje. Alternativa kapitalizmu kojim upravljaju finansije*. [97]

Kao i sve druge *alternativne strategije* na kojima danas rade u svetu ili kod kuće (višestruko poučan primer jeste primer zrenjaninske *Jugoremedije*), [98] i *Evromemorandum za 2008 - 2009*. dosledno je ignorisan u ovdašnjem *poretku korisnih idiota* i njegovoj kontrolisanoj javnosti. Takvo stanje činjenica ne treba da nas čudi. Ono je logična posledica glavnog unutrašnjeg svojstva svakog poretka u kome *korisni idioti* igraju *nominalno* glavne uloge.

Naime, svaki takav poredak strukturiran je prema unutra kao optimalno zatvoreni, što znači temeljno represivni, parohijalni svet koji, u isto vreme, manifestuje krajnju poslušnost prema svakom spoljašnjem sistemu koji nad njim sprovodi vlastitu politiku hegemonije, dominacije i subjugacije. Istovremenu unutrašnju zatvorenost i spoljašnju otvorenost parohijalnog sveta osiguravaju *korisni idioti* koji u poretku represivne parohijalne zatvorenosti igraju *nominalno* glavne uloge. Sledstveno, takav jedan poredak u potpunosti je rezistentan na svaku alternativnu mogućnost. Ova otpornost *poretka korisnih idiota* prema svakoj alternativni, posledica je njegove temeljne represivnosti i posledične rezidentnosti prema ljudima uopšte, a prema ljudskoj slobodi, slobodnom mišljenju i slobodnom delovanju posebno. Zajednice u kojima se takav poredak uspostavio izložene su riziku da nestanu sa istorijske scene u doslovnom smislu te reči. Sa svojim vlastitim parohijalnim poretkom u kome *korisni idioti* igraju *nominalno* glavne uloge, današnja Srbija izložena je upravo ovom riziku. Slaba je uteha što je tom istom riziku izložen čitav svet.

Naime, parohijalni poredak u kome *korisni idioti* igraju *nominalno* glavne uloge nikako nije ekskluzivno svojstvo samo današnje Srbije. Upravo je suprotno. Ovaj parohijalni poredak nije ništa drugo nego *svetski parohijalni bezporedak* koji je čovečanstvu kao tempiranu bombu

ostavila propala svetska korporativna revolucija – to je *svetski poredak korporativne distopije*. Kolaps je jedino prirodno “stanje” takvog poretka. Razume se, ovo važi i za Srbiju.

13.

Brojni, veoma kompleksni, unutrašnji i spoljašnji činioci uticali su da se takav poredak uspostavio. Neki od njih skicirani su i na ovom mestu, ali je samo po sebi razumljivo da je za celovitu analizu potrebno da se uradi još mnogo toga. Iz perspektive specifičnog iskustva današnje Srbije ovo naročito važi u slučaju onih formativnih činilaca o kojima se u ovdašnjoj javnosti tako retko i tako nerado govori. A upravo ove činioce o kojima se kod nas radije ne govori, naglašava Mavrikijev *Strategikon*, upravo zahvaljujući analizi tih činilaca razvijen je sam pojam *strategija*, kao što se upravo na ovim činiocima posle Mavrikija, sve do našeg vremena, što znači i danas, temeljio i temelji svaki program imperijalne dominacije (i) na centralnom Balkanu.

I zato, za ovu priliku i na ovom mestu, nije na odmet da se postavi pitanje koje za neku drugu raspravu ponovo otvara još jedan zatamnjeni i neprozirni problemski krug.

Naime, ne utiče li na ovakvo stanje stvari i neki javnosti do sada nepoznati, dakle tajni, ugovor, konvencija, protokol, memorandum, obećanje, beleška ili slično nazvani, pisani ili nepisani, sporazum koji su glavni protagonisti poretka korporativne distopije sklopili sa ovdašnjim korisnim idiotima na štetu vitalnih interesa Republike Srbije i njenih građana?

Opšta svetska istorija institutâ tajne diplomatije i politike interesnih sfera, a naročito posebna istorija tajne diplomatije i politike interesnih sfera na Balkanu, razume se uključujući tekuću istoriju tridesetpetogodišnje jugoslovenske i srpske krize, daju dovoljno argumenata na osnovu kojih se sa veoma visokim stepenom verovatnoće na ovo pitanje može odgovoriti potvrdno.

Uostalom, već u Mavrikijevom *Strategikonu* sadržana je nedvosmislena preporuka o važnosti primene instituta tajne diplomatije za uspostavljanje i održavanje imperijalnog poretka.

“Kako kod njih (misli se na Slovene sa kojima Mavrikijeve trupe ratuju na centralnom Balkanu, prim. Lj.K.) ima mnogo glavara (ῥηγῶν) i pošto se međusobno ne slažu, nije neumesno neke od njih pridobijati (μεταχρηφίζεσθ-αι, možda bolje μεταχαρίζεσθαι) bilo rečima bilo darovima, naročito one bliže granici, a napadati druge, da ne bi (naše) neprijateljstvo protiv sviju stvorilo kod njih jedinstvo ili vlast jednoga”, preporučuje se u *Strategikonu*.^[99] Kao što naše istorijsko i aktuelno iskustvo to svakodnevno potvrđuje, ova Mavrikijeva preporuka nije izgubila ništa od svoje delotvornosti ni za današnju Srbiju, ni u današnjoj Srbiji.

Najzad, delotvornost ovog načela tajne diplomatije jeste jedan od razloga zbog kojih je aktuelni položaj Republike Srbije strukturalno identična položaju koji je Kneževina, docnije Kraljevina Srbija, imala posle 28. juna 1881. kada je Čedomilj Mijatović, tadašnji ministar finansija i zamenik ministra spoljnih poslova, po nalogu i u ime suverena i svog ličnog prijatelja, kneza Milana Obrenovića, potpisao Ugovor o savezu između Austro-Ugarske i Srbije, poznatiji pod imenom Tajna konvencija.

“Tajna konvencija između Austro-Ugarske i Srbije iz 1881. godine posebna je vrsta ugovora o interesnim sferama. Ona je posledica već izvršene podele

Balkana na kongresu u Berlinu, 1878. godine. Tu je, uprkos otporu Rusije, sklopljen sporazum o tome da je Bugarska u ruskoj interesnoj sferi, dok je Srbija prepuštena na milost i nemilost Austro-Ugarskoj. Još za vreme trajanja Berlinskog kongresa, Srbija je morala da zaključi s Austro-Ugarskom ekonomski sporazum koji je nametao obavezu da za tri godine izgradi železničku prugu Beograd – Niš i da je poveže sa Solunskom i Carigradskom prugom. Time su stvorene mogućnosti za prebacivanje austrijske i nemačke robe na istok.

“Odluke triju zaniteresovanih država – Austro-Ugarske, Rusije i Nemačke, o podeli interesnih sfera, utvrđene u grubim crtama u Berlinu 1878, tačno su utvrđene u nizu tajnih ugovora o interesnim sferama, posle 1878. godine.

“Vodeći računa da je njen glavni neprijatelj Engleska, Nemačka je posle Berlinskog ugovora 1878. pokušala da popravi odnose s carskom Rusijom. Oživljava se Savez triju careva i u Berlinu 18. juna 1881. sklapa se tajna konvencija između Austro-Ugarske, Nemačke i Rusije. U 5. članu te konvencije, sile potpisnice se uzajamno obavezuju da će držati u tajnosti sadržinu kao i činjenicu potpisivanja ovog ugovora. Ova ista saglasnost postignuta je i za protokol priključen ovoj konvenciji. U protokolu se tačno utvrđuje podela interesnih sfera na Balkanu. U prvom članu protokola Austro-Ugarska dobija pravo da izvrši aneksiju Bosne i Hercegovine kad god to bude želela. U naknadu, Bugarska postaje interesna sfera Rusije. Srbija, napuštena od Rusije na Berlinskom kongresu, morala je, na dan 28. juna 1881. godine da zaključi s Austro-Ugarskom ugovor o savezu, nazvan ‘tajna konkvencija’. U 2. članu tog ugovora srpska vlada se obavezala da neće vršiti i trpeti na svome zemljištu nikakve pripreme i radnje protiv interesa Austro-Ugarske Monarhije u Bosni i Hercegovini i Sandžaku. U istom članu, Austro-Ugarska prima obavezu prema Srbiji i dinastiji Obrenovića, obećavši da će raditi na održanju i jačanju monarhije. U 3. članu Austrija se obavezuje da se neće protiviti da se knez Srbije proglasi kraljem. U 4. članu Srbija se obavezuje da neće voditi pregovore niti zaključivati bilo kakve političke ugovore bilo s kojom drugom državom i da neće dozvoliti na svojoj teritoriji strane vojne snage, redovne ili neredovne, čak ni kao dobrovoljce. U 7. članu Austrija se obavezuje da će potpomagati širenje Srbije na jugu, ali istočno od Sandžaka.

“Konvenciju su potpisali u Beogradu, u ime Srbije ministar finansija i zamenik ministra inostranih poslova – inače lični prijatelj kneza Milana – Čedomilj Mijatović, a u ime Beča austrijski ministar baron De Herbert. Srpska vlada nije znala za ovu konvenciju. Knez Milan je o sadržini konvencije, pred samo njeno potpisivanje, kratko obavestio jedino predsednika vlade. Tajna konvencija nije iznošena pred Narodnu skupštinu na ratifikaciju. Knez Milan je austro-ugarskoj vladi uputio jednu ličnu izjavu da će ugovor izvršiti bez ikakvih ograničenja. Tu je izjavu potpisao 24. oktobra 1881. godine. Austro-ugarska vlada i srpska vlada takođe su potpisale zajedničku deklaraciju, u Beogradu, 25. oktobra, i u Beču, 30. oktobra, gde su precizirale 4. član tajne konvencije. U ime austro-ugarske vlade ovu deklaraciju potpisao je B. Kalaj, a u ime srpske vlade M. Piroćanac.

“Godine 1889, posle abdikacije kralja Milana i dolaska na presto njegovog maloletnog sina Aleksandra, ponovo je sklopljen ugovor između dveju vlada, po kome se tajna konvencija produžuje. U 4. članu ugovora od 1889. godine, austro-ugarska vlada odobrava aspiracije srpske vlade prema Makedoniji. U 4. članu izričito se veli da će, shodno 7. članu Konvencije od 1881. biti dozvoljeno teritorijalno proširenje Srbije u pravcu doline Vardara sve dokle prilike dozvoljavaju. Tri namesnika u Srbiji, posebnom deklaracijom od 19. marta 1889. godine, potvrdila su da priznaju ugovore od 1881. i 1889. godine. Time su oni odgovornost s kralja Milana preneli na sebe, kao namesnike maloletnog kralja Aleksandra Obrenovića.

“Interesne sfere na Balkanu ponovo su precizirane ugovorom između Nemačke i Rusije, 18. juna 1887. godine, takozvanim ‘potvrđnim ugovorom’, kojim su

potvrđeni tajni ugovori i protokol od 1881. godine, zaključeni između Nemačke, Rusije i Austro-Ugarske.

“U drugom članu ovog ugovora Nemačka priznaje ‘istorijska prava koja je Rusija zadobila na Balkanskom poluostrvu, a naročito legitimnost njenog preovlađujućeg i odlučujućeg uticaja u Bugarskoj i Istočnoj Rumeliji’. U članu 3. priznaju se i prava Rusije na Bosforu i Dardanelima.

“Car i kralj Franjo Josif i car Nikolaj II sklopili su 8. maja 1897. godine novi tajni austrijsko-ruski ugovor o podeli interesnih sfera na Balkanu. Po 1. članu ovog ugovora dva cara su se sporazumela da ako dođe do takve situacije da održanje dotadašnjeg status quo bude postalo nemogućim, Austro-Ugarska i Rusija odbijaju unapred svaku ideju osvajanja Balkanskog poluostrva; pri tome, one su odlučile da zajednički brane ovaj princip pred nekom drugom velikom silom koja bi mogla da istakne svoja prava na teritorije Balkanskog poluostrva. Dva cara takođe ponovo potvrđuju koje su austrijske a koje ruske interesne sfere na Balkanu. Rusija priznaje Austro-Ugarskoj sva prava koja je stekla na osnovu ugovora u Berlinu, 1878. godine. Okupacija Bosne i Hercegovine i Sandžaka uopšte ne dolazi u obzir da se o njoj ponovo diskutuje, a carska i kraljevska vlada apostolskog veličanstva Franje Josifa II zadržava sebi pravo da, kad dođe pogodan trenutak, sadašnji status okupacije, kao i prava održavanja garnizona u Sandžaku, pretvori u aneksiju. Dalje je ovim ugovorom predviđeno da se na teritoriji od Janine na jugu, pa do Skadarskog jezera na severu, s odgovarajućim proširenjima na obadve strane, stvori nezavisna država kneževina Albanija. Ostatak balkanske teritorije treba da postane predmet pravedne podele između raznih malih postojećih balkanskih država. Prilikom te podele Austro-Ugarska i Rusija zadržavaju pravo da kažu svoje mišljenje kada za to dođe vreme. Ovim članom, car Franjo Josif II i car Nikolaj II isključuju mogućnost ujedinjenja Južnih Slovena, jer su se složili da se onemogućiti svaka kombinacija promena granica koja bi dovela do očigledne nadmoćnosti bilo koje balkanske države protiv drugih država. Ruska vlada je uz ovaj tajni ugovor posebnom notom precizirala neke od odluka samog ugovora, a naročito ono što se tiče ruske interesne sfere u istočnom delu Balkanskog poluostrva, a, pre svega, na prilazima moreuzima Bosfora i Dardanela.”[\[100\]](#)

Bez obzira na faktičku ili samo nominalnu promenu glavnih aktera ovog plana, matrica za zavisnu, kontrolisanu i nadziranu, sledstveno siromašnu i zaostalu Srbiju koju je postavio Berlinski kongres 1878, a precizirala Tajna konvencija od 28. juna 1881, ponovo je aktivirana na sceni istorije. Sa svojim poretkom koji su uspostavili i koji sprovode u današnjoj Srbiji, ovdašnji *korisni idioti* u svemu su pristali na ovu veliku reviziju i travestiju istorije. Shodno tome, unutar poretka korporativne distopije, današnja Srbija nema nikakva prava na samostalnu unutrašnju i spoljašnju politiku. Zato današnja Srbija nema *svoju* strategiju, nego se pod onom *lažnom zastavom* u njoj dosledno sprovodi *strategija za Srbiju*, jedna od brojnih lokalnih emanacija Velike Korporativne Strategije, propale korporativne revolucije i poretka korporativne distopije.

Svako može da vidi kako se današnja delotvornost matrice za zavisnu, kontrolisanu, nadziranu, siromašnu i zaostalu Srbiju koja je postavljena 1878 - 1881, danas sistematski kapilarno, svakodnevno i nedvosmisleno potvrđuje u svim područjima društvenog života, horizontalno i vertikalno. Naročito upečatljivo današnju delotvornost ove matrice reflektuje simbolička politika i politika simbola u današnjoj Srbiji, na primer politika imenovanja glavnih ulica glavnog grada. Ova politika, naime, potvrđuje da zaista postoji spoljašnji i unutrašnji “koncenzus” o “povratku” Republike Srbije u stanje Kneževine, odnosno Kranjevine Srbije uspostavljeno posle Berlinskog kongresa 1878. i Tajne konvencije od 28. juna 1881. Zato je veoma lako pokazati da iz perspektive svetskog saveza korporativne moći i njegovog

imperijalnog poretka korporativne distopije današnja Srbija nema pravo na bilo kakvu samostalnu unutrašnju i spoljašnju politiku. Takođe, veoma je lako pokazati i to da je unutrašnji poredak u kome ovdašnji *korisni idioti* igraju svoje *nominalno* glavne uloge u svemu pristao na ovu veliku reviziju i travestiju istorije.

Ostaje da se istraži u kojoj je meri na ovu travestiju uticao “i neki javnosti do sada nepoznati, dakle tajni, ugovor, konvencija, protokol, memorandum, obećanje, beleška ili slično nazvani, pisani ili nepisani, sporazum koji su glavni protagonisti poretka korporativne distopije sklopili sa ovdašnjim korisnim idiotima na štetu vitalnih interesa Republike Srbije i njenih građana”.

Ne sumnjam da će ova “misterija” biti rešena mnogo ranije nego što to izgleda u ovom trenutku.

Beograd, decembar 2010.

[1] U sažetom obliku i pod istim naslovom, glavne ideje ovog rada izložio sam kao jedan od uvodničara na raspravi *Da li Srbija ima svoju strategiju?* Rasprava je održana 14. decembar 2010, u Beogradu, u organizaciji Centra za nacionalnu strategiju, Udruženja književnika Srbije i Nove srpske političke misli.

[2] Katalog definicija pojma *strategija* videti pod *strategy*, Answers.com, <http://www.answers.com/topic/strategy>.

[3] Videti, Георгије Острогорски: *Историја Византије*, СКЗ, Београд, 1959, str. 96 – 103; Елен Арвелер: *Политичка идеологија Византијског царства*, Филип Вишњић, Београд, 1988, str. 35 – 39; Димитри Оболенски: *Византијски комонвелт*, Просвета, Београд, 1991, стр. 62 – 67; Тибор Живковић: *Словени и Ромеји*, Историјски институт Српске академије наука и уметности, Посебна издања, књига 33, Београд, 2000; Warren Soward: *Theophylact Simocatta and the Persians*, California State University, Fullerton, CA, <http://www.humanities.uci.edu/sasanika/pdf/Theophylact.pdf>.

[4] Kao autor *Strategikona* u izvorima se pominje sam Mavrikije, međutim analize teksta pokazale su da je autor mogao biti i neko od Mavrikijevih učenih savremenika, uključujući ovde i njegovog brata Petra (gr. Πέτρος, lat. *Petros*, 545 – 602), jednog od tri *stratega* (гр. *strategos*, glavni komandant, general) iz vremena Mavrikijevih balkanskih ratova. U srpskoj vizantologiji, na primer, kao autor *Strategikona*, navodi se anonimni Pseudo-Mavrikije. Videti, *Византијски извори за историју народа Југославије*, том I, уредник Георгије Острогорски, обрадили Фрањо Баришић, Мила Рајковић, Бариша Крекић, Лидија Томић, Српска академија наука, Посебна издања, Књига ССХLI, Византолошки институт, Књига 3, Издавачко предузеће Београд, 1955, Теofilakt Simokata, delovi iz *Istorije ekumene – Οίκομενική Ιστορία* u kojima se opisuje doba Mavrikijeve vladavine i njegovi ratovi sa Slovenima, str. 103 – 126; Pseudo-Mavrikije, izvodi iz *Strategikona*, u kojima se opisuju običaji i svojstva Slovena sa kojima je ratovao, str. 127 – 142.

[5] Jedan od Mavrikijevih naslednika na carskom prestolu, Lav VI Filozof (866 – 912, na vlasti 886 – 912), drugi od imperatora iz Makedonske dinastije, naveo je opširne delove iz *Strategikona* u svom delu *Τακτικά, Tactica, Taktika*. Tako se i dogodilo da je zahvaljujući prvim prevodima *Taktike* Lava VI Filozofa na savremene jezike, pojam *strategija* počeo da se

koristi u Evropi krajem 18. i početkom 19. veka - *Strategie* u Nemačkoj od 1777, nedugo posle toga *stratégie* u Francuskoj, *strategy* u Engleskoj od 1810, itd.

[6] Veoma dobar pregled klasičnih i savremenih vojnih teorija i doktrina, može se naći na portalu The Clausewitz Homepage, <http://www.clausewitz.com/index.htm>; takođe, što se tiče naše unutrašnje scene, Живојин Мишић: *Стратегија. Вештина ратовања* (1907), Војноиздавачки завод, Београд, 1993; *Војна политика и стратегија super sila*, Centar za strategijska istraživanja Generalštaba JNA, Београд, 1979; *Evropa danas i bezbednost Jugoslavije*, Generalštab JNA, Centar za strategijska istraživanja, Београд, 1982; *Kosmos, savremene tehnologije i odbrana*, Đ. Popović, urednik, Centar oružanih snaga za strategijska istraživanja i studije "Maršal Tito", Institut za strategijska istraživanja, 1986; *Sovjetska vojna moć 1986*, Centar oružanih snaga za strategijska istraživanja i studije "Maršal Tito", Београд, 1987; часопис *Savremeni problemi ratne veštine*, Centar visokih vojnih škola JNA, odnosno VJ, potom Sektor za školstvo, obuku, naučnu i izdavačku delatnost VJ, Београд, 1991 - 2000...

[7] Strateško upravljanje nacionalnom ekonomijom, utemeljio je DŽ. M. Kejnz 1936. godine, videti, John Maynard Keynes: *The General Theory of Employment, Interest and Money*, Palgrave Macmillan, London, 1936, <http://www.scribd.com/doc/11392072/The-General-Theory-of-Employment-Interest-and-Money>.

[8] "Porter's Five Forces", "Porterovih pet sila", bio je model strateškog upravljanja iz 1979 - 1980. sa kojim je M. E. Porter, njegov autor, zasnovano savremeno korporativno upravljanje; videti, Michael Eugene Porter: *How Competitive Forces Shape Strategy*, Harvard Business Review, March - April 1979; Michael Eugene Porter: *Competitive Strategy*, Free Press, New York, 1980.

[9] Танјуг: *Сваке године 35.000 грађана мање у Србији*, Политика, 30. 09. 2010, http://www.politika.rs/rubrike/Drustvo/Svake-godine-35_000-gradjana-manje-u-Srbiji.sr.html.

[10] Влада Републике Србије. Стратегије, http://www.srbija.gov.rs/vesti/dokumenti_sekcija.php?id=45678.

[11] Национална стратегија привредног развоја Србије од 2006. до 2012. године, Влада Републике Србије. Стратегије, http://www.srbija.gov.rs/extfile/sr/62206/strategija_privrednog_razvoja163a_cyr.zip.

[12] Стратегија одрживог развоја Републике Србије, Влада Републике Србије. Стратегије,

http://www.srbija.gov.rs/extfile/sr/88898/nacionalna_strategija_odrzivog_razvoja0081_cyr.zip

[13] Boris Tadić: *Da čitavo društvo podrži plan "Srbija 2020"*, Демократска странка, Београд, 18. децембра 2010, http://www.ds.org.rs/index.php?option=com_content&task=view&id=10586&Itemid=424.

[14] "Dokument Strategija Srbija 2020. - Koncept razvoja Republike Srbije do 2020. godine, nalazi se na naslovnoj strani sajta predsednika Republike Srbije (www.predsednik.rs) u rubrici dokumenti u donjem delu naslovne strane sajta predsednika Srbije./ Ovaj dokument

možete preuzeti i u rubrici nadležnosti, podsekcija dokumenti." *Obaveštenje o dokumentu Strategija Srbija 2020*. Predsednik Republike Srbije. Vesti. 20. decembar 2010,

<http://www.predsednik.rs/mwc/default.asp?c=301500&g=20101220134636&lng=lat&hs1=0>; *Srbija 2020. Koncept razvoja Republike Srbije do 2020. godine (nacrt za javnu raspravu)*, Predsednik Republike Srbije. Dokumenti. Strategija Srbija 2020, 20. decembar 2010,

http://www.predsednik.rs/mwc/pic/doc/srbija_2020_final_18122010.pdf.

[15] *Циљ економске стратегије већи стандард и бољи живот становништва*, Влада Републике Србије. Vesti. Активности Владе, 24. 12. 2010, <http://www.srbija.gov.rs/vesti/vest.php?id=145378>; *Srbija 2020. Koncept razvoja Republike Srbije do 2020. godine (nacrt za javnu raspravu)*, Влада Републике Србије. Vesti. Активности Владе. Насрт концепта развоја Србије до 2020,

http://www.srbija.gov.rs/extfile/sr/145381/koncept_razvoja_srbije_do_2020.pdf; Танјуг: *Цветковић представио концепт развоја Србије до 2020*, Политика Online, 24. 12. 2010,

<http://www.politika.rs/rubrike/Ekonomija/Cvetkovic-predstavio-koncept-razvoja-Srbije-do-2020.sr.html>; I.J.: *Cvetković: Do 2020. godine 400.000 više zaposlenih u Srbiji*, Blic Online, 24. 12. 2010, <http://www.blic.rs/Vesti/Ekonomija/225682/Cvetkovic-Do-2020-godine-400000-vise-zaposlenih-u-Srbiji...>

[16] *Mlađan Dinkić, lider Ujedinjenih regiona Srbije i potpredsednik Vlade, u razgovoru za Danas o odnosima u vladajućoj koaliciji. Zbog Tadića sam obećavao 1.000 evra*, razgovor, autor: Nikola Tomić, Danas, e-izdanje, 26. decembar 2010,

http://www.danas.rs/danasrs/politika/zbog_tadica_sam_obecavao_1000_evra.56.html?news_id=206706.

[17] Procene o broju NVO u Srbiji kreću se od 40.000 udruženja građana, od čega je 15.000 nastalo posle 1990 (Mr Žarko Paunović, Univerzitet u Beogradu, FPN: *Civilno društvo i građanska participacija*,

<http://www.google.com/url?sa=t&source=web&cd=40&ved=0CGYQFjAJOB4&url=http%3A%2F%2Fjlpmr.files.wordpress.com>), preko 1.286 organizacija koje su 2005. registrovane u bazi podataka NVO Građanske inicijative (*NVO sektor u Srbiji*, Mreža, vanredno izdanje, Građanske inicijative, sa Freedom House, No(v)ib, Oxfam, Netherlands, Federacija nevladinih organizacija Srbije, Beograd 2005, <http://www.scribd.com/doc/7032469/NVO-Sektor-u-Srbiji>), do 9.597 NVO tokom 2009, kako navodi Tanjug (*U Srbiji 9.597 NVO*, <http://www.novosti.rs/vesti/naslovna/aktuelno.69.html:257986-U-Srbiji-9-597-NVO>).

[18] Kao upečatljiv primer ove simbioze, videti, *Finalna verzija dokumenta: Institucionalni mehanizam saradnje Vlade i civilnog društva: uporedna iskustva i preporuke za Srbiju*, Влада Републике Србије. Стратегија за смањење сиромаштва. Vesti. 29. 04. 2009,

<http://www.prsp.gov.rs/vest.jsp;jsessionid=23835034408936B3F64186F60C3159E7?id=658>; pod ovim naslovom i sa tom e-adresom postavljeno je, naime, nešto sasvim drugo, jedan od projekata NVO Građanske inicijative: *CIDEC - Dijalog građana i građanki za evropski konzensus. Institucionalni oblici i mehanizmi učešća građana i građanki u procesu Evropskih*

integracija, Građanske inicijative, "Projekat finansira EU kroz Fond za EU integracije kojim rukovodi Delegacija Evropske Komisije u Republici Srbiji, a tehnički realizuje Press Now", Beograd, juni 2009,

http://www.gradjanske.org/admin/download/files/_id_188/CIDEC-02.pdf.

[19] Videti, na primer, **Иван Нинић: Приватизација "Комерцијалне банке"! Влада Србија и EBRD под маском „докапитализације“ договорили паклени план за приватизацију "Комерцијалне банке"!**, Фонд Слободан Јовановић, 28. 12. 2010, <http://www.slobodanjovanovic.org/2010/12/28/ivan-ninic-privatizacija-%E2%80%99Ekomercijalne-banke%E2%80%99C/?lang=cir>.

[20] USAID Serbia. Projekat za razvoj konkurentnosti Srbije. Resursni centar. Dokumenti, <http://www.compete.rs/sr/downloads>; takođe, Serbia Enterprise Development Project. Final Report, November 2007, Period of Performance: July 2003 – June 2007, PCE-I-00-00013, Task Order 814, Client: United States Agency for International Development, Contractor: Booz Allen Hamilton, http://pdf.usaid.gov/pdf_docs/PDACN385.pdf.

[21] USAID navodi tri strateška cilja SAD na kojima radi u Srbiji: "Strateški cilj 1.31: Ojačati demokratsko upravljanje tržišnom ekonomijom. Ovaj SC je skoncentrisan na promene na republičkom nivou, jačanje političkih i zakonskih okvira i njihovu primenu.../ Strateški cilj 1.32: Povećati privredni rast preduzeća u sektorima i opštinama sa visokim potencijalom.../ Strateški cilj 2.11: Smanjiti opasnost od političke nestabilnosti. Ovaj SC će se usmeriti na podršku ključnim demokratskim strukturama i procesima na svim nivoima republike radi jačanja političke stabilnosti. Unaprediće se i uslovi u određenim, ugroženim oblastima kroz poboljšanje ekonomskih uslova i aktivno učešće građana u lokalnoj zajednici." USAID Serbia, *Strategija USAID-a za Srbiju i Crnu Goru od 2006 – 2011. Opšti rezime strategije za Srbiju*, <http://serbia.usaid.gov/code/navigate.php?id=208>. Iako se na istom mestu navodi da je "puna verzija strategije za Srbiju" dostupna zainteresovanima, ona to u stvarnosti nije.

Umesto navedenog dokumenta, zainteresovani nailazi na upozorenje da je zakucao na vrata "službenog kompjuterskog sistema vlade SAD", da je pristup "punoj verziji strategije za Srbiju" dozvoljen samo na osnovu autorizacije USAID-a, i da neautorizovani pristup za počinioca može imati administrativni, disciplinski ili krivični postupak na osnovu odgovarajućih zakona SAD, videti http://www.usaid.gov/cgi-bin/goodbye?http://www.usaid.gov/cgi-bin/goodbye?http://www.usaid.gov/cgi-bin/goodbye?http://serbia-montenegro.usaid.gov/upload/documents/Strategy/Strategija_USA_ID-a_za_Srbiju_Opsti_rezime.pdf.

[22] *The Obama Administration's Vision for Southeastern Europe*. Philip H. Gordon, Assistant Secretary, Bureau of European and Eurasian Affairs. Kokkalis Program, John F. Kennedy School of Government, Harvard University, Cambridge, MA, February 17, 2010, U.S. Department of State. *Diplomacy in Action*, <http://www.state.gov/p/eur/rls/rm/2010/137012.htm>; opširniji komentar, Ljubomir Kljakić: *Treba da obrađujemo svoj vrt*, I – III, Fond Slobođan Jovanović, 7, 10, 14. jun 2010, <http://www.slobodanjovanovic.org/2010/06/07/ljubomir-kljakic-treba-da-obradujemo-svoj-vrt-i-deo/?lang=lat>.

[23] Najcalovitiji pregled agencija, organizacija i fondacija stranih vlada koje su akreditovane u Srbiji nudi Međunarodni savet dobrovoljnih agencija (Ženeva, Švajcarska) sa svojim *Imenikom agencija UN/ Međunarodnih vladinih agencija i međunarodnih nevladinih organizacija u Srbiji i Crnoj Gori*, videti, *Directory of UN/ International Government Agencies and INGOs in Serbia and Montenegro*, International Council of Voluntary Agencies. Centre for International Support,

<http://www.icvacis.org/pdf/Directory%20-%20International%20Agencies.pdf>.

[24] Obilje podataka od interesa u ovoj stvari nudi najnovije istraživanje javnog mnjenja o činjenica društvenog života u Srbiji za proteklih 20 godina. Videti, *Kako građani Srbije vide tranziciju iz socijalizma u kapitalizam. Preliminarni nalazi*, Mreža ISP (Mreža Istraživača socijalnih prilika), 23. 10. 2010, http://www.mrezaisp.org/index.php?option=com_docman&task=doc_download&gid=79&Itemid; *20 godina tranzicije od socijalizma u kapitalizam. Kako građani Srbije vide tranziciju. Istraživanje javnog mnjenja tranzicije* (Srećko Mihailović, Miroslav Ružica, Tanja Jakobi, Zoran Đ. Slavujević, Mirjana Vasović, Bora Kuzmanović, Dragan Popadić, Đorđe Vuković, Marija Kolin, Zoran Stojilković, Miloš Mojsilović, Miroslav Hadžić, Zoran Krstić, Tanja Miščević), Friedrich Ebert Stiftung, Beograd, 2010, <http://www.fes.rs/pubs/2010/pdf/20.kako-gradjani-srbije-vide-tranziciju.pdf>.

[25] Интегрални текст, под насловом *Šta donosi nacionalna strategija privrednog razvoja Srbije*, Ekapija, 11. 11. 2006, <http://www.ekapija.com/website/sr/page/78209>.

[26] Prof. Jurij Bajec, jedan od autora Nacionalne strategije privrednog razvoja Srbije 2006 – 2012. *Srbija kao brucoš...*, Izvor: Biznis & Finansije, http://www.vibilia.rs/srpski/izvestaj/0508/Jurij_251206.pdf.

[27] Miroslav Zdravković: *Industrijska proizvodnja u oktobru*, Ekonomija.org, 1. oktobar 2010, <http://www.ekonomija.org/index.php?mact=News,cntnt01,detail,0&cntnt01articleid=1327&cntnt01origid=51&cntnt01detailtemplate=Sample2&cntnt01returnid=54>.

[28] Milan Knežević: *Jezikom statističke istine*, Ekonomija.org, 26. novembar 2010, <http://www.ekonomija.org/index.php?mact=News,cntnt01,detail,0&cntnt01articleid=1308&cntnt01origid=51&cntnt01detailtemplate=Sample2&cntnt01returnid=54>.

[29] Videti, na primer, Национални интерес, 1, тема броја *Србија у вртлогу економске кризе*, Београд, 2010; *Криза и развој*, зборник радова са истоименог научног скупа, Институт друштвених наука. Центар за економска истраживања, Београд, 2010; Nebojša Katić: *Iz drugog ugla*, <http://nkatic.wordpress.com/>; Национални интерес, 3, тема броја *Елите у постсоцијализму*, Београд, 2010; *Нова српска политичка мисао*, vol. XVII (2009), no. 3-4, тема броја *Светска економска криза и Србија*, Београд, 2010...

[30] Kornelijus Kastorijadis: *Uspon beznačajnosti*, preveo sa francuskog Frano Cetinić, Umetničko društvo Gradac, Čačak – Beograd, 1999, str. 62.

[31] Za "viziju" o 21. stoleću kao još jednom "američkom veku" u interpretaciji njenih liberalnih ideologa, videti, na primer, Majkl Mandelbaum: *Treba li svetu Golijat. Kako Amerika deluje kao svetska vlada u 21. veku* (2005), Filip Višnjić, Beograd, 2006; o konceptu *Sledeći američki vek, The Next American Century* u interpretaciji tzv. neokonzervativaca, neocon, reprezentativni izvori dostupni su na sajtu *The Project for The New American Century*, <http://www.newamericancentury.org/>.

[32] Kornelijus Kastorijadis: *Uspion beznačajnosti*, isto, str. 48 i kasnije.

[33] Majkl Mandelbaum: *Treba li svetu Golijat. Kako Amerika deluje kao svetska vlada u 21. veku*, isto, str. 32.

[34] "Amerika deluje kao svetska vlada", Majkl Mandelbaum: *Treba li svetu Golijat. Kako Amerika deluje kao svetska vlada u 21. veku*, isto, str. 23.

[35] *Economic Black Hole: 20 Reasons Why The U.S. Economy Is Dying And Is Simply Not Going To Recover*, The Economic Collapse, February 10th, 2010,

<http://theeconomiccollapseblog.com/archives/economic-black-hole-20-reasons-why-the-u-s-economy-is-dying-and-is-simply-not-going-to-recover>; Scott Strelczyk: *An Argentina-like Economic Crisis*, American Thinker, Aug 13, 2010, http://www.americanthinker.com/2010/08/an_argentinialike_economic_cris.html...

[36] William Pfaff: *Euro's Crisis Has American Fingerprints*, Truthdig, May 11, 2010,

http://www.truthdig.com/report/item/euro_crisis_has_american_fingerprints_20100511/; Andrew Jackson: *The Euro Crisis*, The Progressive Economists, May 26, 2010, <http://www.progressive-economics.ca/2010/05/26/the-euro-crisis/>; Uri Dadush and contributors: *Paradigm Lost: The Euro in Crisis*, Carnegie Endowment for International peace, June 2, 2010,

http://www.carnegieendowment.org/files/Paradigm_Lost2.pdf; Ralf Neukirch: 'Are You Still Loyal to Europe?' *Euro Crisis Damages Germany's Reputation*, Spiegel Online, November 29, 2010, <http://www.spiegel.de/international/europe/0,1518,731689,00.html>; Jens Witte: *Fears of a Euro Demise. The Disastrous Consequences of a Return to the Deutsche Mark*, Spiegel Online, November 29, 2010, <http://www.spiegel.de/international/europe/0,1518,731798,00.html>...

[37] *Re-Ordering the World*, Edited by Mark Leonard, The Foreign Policy Centre, London, March 2002, <http://fpc.org.uk/fsblob/36.pdf>; Robert Cooper: *The Breaking of Nations. Order and Chaos in the Twenty-first Century*, Grove Press, New York, 2003 (srpski prevod, Robert Kuper: *Raspad nacija. Poredak i kaos u XXI veku*, Filip Višnjić, Beograd, 2007); Francis Fukuyama: *State-Building. Governance and World Order in the 21st Century*, Cornell University Press, New York, 2004 (srpski prevod, Frensis Fukojama: *Građenje države. Upravljanje i svetski poredak u dvadesetprvom veku*, Filip Višnjić, Beograd, 2007); James Dobbins, Seth G. Jones, Keith Crane, Beth Cole DeGrasse: *The Beginners Guide to Nation-Building*, RAND Corporation, Santa Monica, CA, Arlington, VA, Pittsburgh, PA, 2007,

http://www.rand.org/pubs/monographs/2007/RAND_MG557.pdf; Verena Fritz and Alina Rocha Menocal: *Understanding State-Building from a Political Economy Perspective. An Analytical and Conceptual Paper on Processes, Embedded Tensions and Lessons for International Engagement. Report for DFID's Effective and Fragile States Teams*, Overseas

Development Institute (ODI), London, September 2007, <http://www.odi.org.uk/resources/download/1340.pdf>; *The U.S. Army Stability Operations Field Manual. U.S. Army Field Manual No. 3-07*, Headquarters Department of the Army, Washington, DC, 6 October 2008, <http://usacac.army.mil/cac2/repository/FM307/FM3-07.pdf...>

[38] Љубомир Кљакић: *Криза. Историјска демисија светског система и српска криза. Милитаризација светских послова и светски корпоративни поредак. Преиспитивање*, штампано, Национални интерес, 1, Београд 2010, стр. 205 – 238, *Зборник крушевачке Филозофско-књижевне школе 2009*, Крушевац 2010, стр. 143 – 170, доступно на више e-adresa, на primer, Globalresearch.ca, 18. 02. 2010, <http://www.globalresearch.ca/index.php?context=va&aid=17699>; *Treba da obrađujemo svoj vrt*, I – III, Fond Slobodan Jovanović, 7, 10, 14. jun 2010,

<http://www.slobodanjovanovic.org/2010/06/07/ljubomir-kljakic-treba-da-obrađujemo-svoj-vrt-i-deo/?lang=lat>, i на више других e-adresama; *Европска Унија као “мека” империја и Срби*, Центар за националну стратегију, 4. новембар 2010,

<http://www.sac.org.rs/blog/15/doc/EU%20kao%20mek%20imperija.pdf>, као i на другим e-adresama, штампано, Национални интерес, 3, исто, стр. 427 – 428,

[39] Љубомир Кљакић: *Kosmopolis. Ogled o celini sveta i upravljanju svetskim poslovima*, rukopis, Београд, август 2005 – фебруар 2007, стр. 110 – 122; Scribd.com, 06/05/2010,

<http://www.scribd.com/doc/32579294/Ljubomir-Kljaki%C4%87-KOSMOPOLIS-OGLED-O-CELINI-SVETA-I-UPRAVLJANJU-SVETSKIM-POSLOVIMA>.

[40] Halford J. Mackinder: *The geographical pivot of history*, The Geographical Journal, 1904, 23, pp. 421- 437, <http://www.jstor.org/stable/pdfplus/1775498.pdf>; H. J. Mackinder: *Democratic ideals and reality: a study in the politics of reconstruction*, Constable, London, 1919, на српском, Н. Дž. Makinder: *Demokratski ideali i stvarnost. Studija politike obnove* (1919), sa engleskog preveo Dušan D. Stojanović, Metaphysica, Београд, 2009.

[41] Основно о Рићарду Хеклвиту, на другом месту. Видети, Љубомир Кљакић: *Стратегија Ешер. Срби и Американци у светским пословима кроз историју и отворена питања будућности...*, Београд, април 2004, стр. 90, 98, 100 – 101, 108, Scribd.com, 09/12/2010,

<http://www.scribd.com/doc/37296972/Љубомир-Кљакић-СТРАТЕГИЈА-ЕШЕР>.

[42] Опширније о доктрини либералног империјализма, на другим местима. Што се тиче ставова овог аутора, видети, Љубомир Кљакић: *Kosmopolis. Ogled o celini sveta i upravljanju svetskim poslovima*, rukopis, Београд, август 2005 – фебруар 2007, стр. 74 – 98; Scribd.com, 06/05/2010,

<http://www.scribd.com/doc/32579294/Ljubomir-Kljaki%C4%87-KOSMOPOLIS-OGLED-O-CELINI-SVETA-I-UPRAVLJANJU-SVETSKIM-POSLOVIMA>.

[43] Видети, Paul Ehrlich: *The Population Bomb*, Ballantine Books, New York, 1968; Zbigniew Kazimierz Brzezinski:

***Between Two Ages: America's Role in the Technetronic Era*, The Viking Press Inc., New York, 1970; Charles A. Reich: *The Greening of America. How the youth revolution is trying to make America livable*, Random House, New York, 1970; Jean-François Revel: *Ni Marx ni Jésus. De la seconde révolution américaine à la seconde révolution mondiale*, Robert Laffont, Paris 1970 (Jean-François Revel: *Without Marx or Jesus: The New American Revolution Has Begun*, by Delacorte Press, New York, 1972); John D. Rockefeller 3rd: *The Second American Revolution: Some Personal Observations*, Harper Collins, New York, 1973; Donella H. Meadows, Dennis L. Meadows, Jørgen Randers, William W. Behrens III: *The Limits To Growth. A Report For The Club Of Rome's Project On The Predicament Of Mankind*, 1972 (Donella H. Meadows, Dennis L. Meadows, Jørgen Randers, William W. Behrens III: *Granice rasta*, Stvarnost, Zagreb 1974); *Regionalized and Adaptive Model of the Global World System. Report on the Progress in the Strategy for Survival Project of the Club of Rome*, Mihajlo Mesarović and Eduard Pestel, Directors, Club of Rome Report, Confidential, September 17, 1973; Mihajlo Mesarović and Eduard Pestel: *Mankind At The Turning Point - The Second Report To The Club Of Rome* 1974; Fred Hirsch: *Social Limits to Growth*, Harvard University Press, Cambridge, MA, 1976; Melvin J. Lasky: *Utopia and Revolution. On the Origins of a Metaphor, or Some Illustrations of the Problem of Political Temperament and Intellectual Climate and How Ideas, Ideal, and Ideologies Have been Historically Related*, University of Chicago Press, Chicago, 1976...**

[44] Za bibliografiju dostupnih radova o Dejvidu D. Rokfeleru, porodici Rokfeler i njenoj ulozi u američkim i svetskim poslovima od 1870. do danas, videti Ljubomir Kljakić: *Kosmopolis. Ogled o celini sveta i upravljanju svetskim poslovima*, isto, str. 121, napomena 52.

[45] Noam Chomsky, Vladimir Dedijer, and Jean-Paul Sartre: *Russell Memorial Symposium*, The New York Review of Books, December 30, 1971,

<http://www.nybooks.com/articles/archives/1971/dec/30/russell-memorial-symposium/>.

[46] Zbignjev Kazimir Bžežinski, potomak porodice poljskih sitnih plemića iz Galicije, sin poljskog diplomate, državljanin SAD od 1958, tada profesor državne uprave na Univerzitetu Kolumbija, Njujork, direktor Istraživačkog instituta za komunističke poslove u Školi za međunarodne poslove istog univerziteta (Research Institute on Communist Affairs, School of International Affairs, Columbia University), "demokratski" anti-komunista, istaknuti vojnici tzv. "hladnog rata", demokrata i liberal, član Saveta za spoljne poslove, visoko pozicioniran unutar aparata nacionalne bezbednosti SAD; u anglo-američkom časopisu *Encounter* (glasilo koje je finansirala CIA u svom "kulturnom hladnom ratu" protiv SSSR i "međunarodnog komunizma"), objavio 1968 - 1969. više radova u kojima je prvi put predstavio koncept trilateralnog saveza moći; u razvijenom obliku, ovu ideju izložio je u knjizi *Between Two Ages. America's Role in the Technetronic Era* koja je objavljena u jesen 1970. i odmah naišla na izvanredan prijem; iz današnje perspektive, izgleda da je ovo takođe bio i manifest nadolazeće svetske korporativne revolucije i svetskog korporativnog poretka sa SAD u glavnoj ulozi; videti, Zbigniew Kazimierz Brzezinski: *Between Two Ages: America's Role in the Technetronic Era*, The Viking Press Inc., New York, 1970,

<http://www.thenewalexandrialibrary.com/sitebuildercontent/sitebuilderfiles/between-two-ages-by-zbigniew-brzezinski.pdf>.

[47] Bilderberg Meetings. The Official Website, <http://www.bilderbergmeetings.org/conferences-10s.html>; List of Bilderberg meetings, Wikipedia, http://en.wikipedia.org/wiki/List_of_Bilderberg_meetings; Dejvid Rokfeler: *Memoari* (2002, 2003), Interkomerc, Beograd, 2004, o Bilderbergu, str. 437 - 439.

[48] *Spheres of influence in the age of imperialism. Papers submitted to the Bertrand Russell Centenary Symposium, Linz, Austria, September 11th to 15th, 1972*, Bertrand Russell Peace Foundation for Spokesman, Nottingham, England, 1972; Vladimir Dedijer: *Interesne sfere. Istorija interesnih sfera i tajne diplomatije uopšte, a posebno Jugoslavije u Drugom svetskom ratu*, Prosveta, Beograd, 1980, стр. 7 - 9, 97 - 98; Vladimir Dedijer, Rudolf Rizman: *Universal Validity of Human Rights*, Russell - Sartre Heritage Papers 1, Boro Dedijer Foundation for Peace, 1982, pp. 15 - 16, 34 - 35.

[49] Opširnije, Ljubomir Kljakić: *Kosmopolis. Ogled o celini sveta i upravljanju svetskim poslovima*, исто, Henri Kisindžer, graditelj američke imperije, str. 116 - 120.

[50] *The Trilateral Commission* (службени сајт), <http://www.trilateral.org/>; *Trilateral Commission*, Wikipedia, http://en.wikipedia.org/wiki/Trilateral_Commission; *Trilateral Commission*, SourceWatch,

http://www.sourcewatch.org/index.php?title=Trilateral_Commission; Holly Sklar: *Trilateralism. The Trilateral Commission and elite planning for world management*, South End Press, Boston, MA, 1980; Stephen Gill: *American Hegemony and the Trilateral Commission*, Cambridge Studies in International Relations, Cambridge University Press, New York, 1992; Dejvid Rokfeler: *Memoari*, исто, о Трилатералној комисији, стр. 442 - 445; Will Banyan: *The "Proud Interanationalist": The Globalist Vision of David Rockefeller*, March 2006,

http://www.martinfrost.ws/htmlfiles/third_section/The_Proud_Internationalist_2006.pdf...

[51] *Projekat osamdesete, 1980's Project*, bio je aktivan između 1973. i 1982; dobro organizovan, projekat jer takođe podržan i znatnim finansijskim sredstvima (budžet 1,3 miliona dolara, koordinacioni komitet od 14 ljudi, 9 direktora, među kojima i Zbignjev Bžežinski, Majkl Blumental, Sajrus Vens, Pol Voker, 12 istraživačkih grupa za različite oblasti sa po 20 članova, brojni drugi eksperti angažovani kao savetnici, administrativni aparat); rezultati rada objavljeni su između 1977. i 1982. u 33 knjige; za CFR, sve knjige objavio je njujorški izdavač McGraw-Hill. Videti, Robert D. Schulzinger: *The Wise Men of Foreign Affairs*, Columbia University Press, New York, 1984; Peter Grose: *Continuing the Inquiry. The Council on Foreign Relations from 1921 to 1996*, The Council on Foreign Relations, New York, 1996, 2006, pp. 53 - 67; Dejvid Rokfeler: *Memoari*, isto, о CFR i *Projektu osamdeste*, str. 432 - 437; potpuniju listu knjiga objavljenih u okviru *Projekta osamdesete*, videti u Љубомир Кљакић: *Европска Унија као "мека" империја и Срби*, исто, напомена бр. 3.

[52] Zbigniew Kazimierz Brzezinski: *Between Two Ages: America's Role in the Technetronic Era*, *ibid.*, напомена бр. 36.

[53] Paul Ehrlich: *The Population Bomb*, *ibid*, напомена бр. 36.

[54] Donella H. Meadows, Dennis L. Meadows, Jørgen Randers, William W. Behrens III: *The Limits To Growth. A Report For The Club Of Rome's Project On The Predicament Of Mankind*, 1972, *ibid.*, напомена бр. 36.

[55] Fred Hirsch: *Social Limits to Growth*, Harvard University Press, Harvard, MA, 1976.

[56] Charles A. Reich: *The Greening of America. How the youth revolution is trying to make America livable*, Random House, *ibid*, напомена бр. 36.

[57] Milton Friedman: *Autobiography*, Nobelprize.org. The Sveriges Riksbank Prize in Economic Sciences in Memory of Alfred Nobel 1976, http://nobelprize.org/nobel_prizes/economics/laureates/1976/friedman-autobi

[o.html](#); **Milton Friedman**, Wikipedia, http://en.wikipedia.org/wiki/Milton_Friedman; Paul Krugman: *Who was Milton Friedman?*, The New York Review of Books, February 15, 2007, <http://www.nybooks.com/articles/archives/2007/feb/15/who-was-milton-friedman/>; Naomi Klein: *Doktrina šoka. Uspon kapitalizma katastrofe* (2007), vbz, Zagreb, 2008.

[58] Zero growth, Wikipedia, http://en.wikipedia.org/wiki/Zero_growth; **Zero population growth**, Wikipedia, http://en.wikipedia.org/wiki/Zero_population_growth.

[59] *National Security Study Memorandum, NSSM 200: Implications of Worldwide Population Growth For U.S. Security and Overseas Interests (The Kissinger Report)*, December 10, 1974, USAID, http://pdf.usaid.gov/pdf_docs/PCAAB500.pdf; Brian Clowes, Ph.D.: *Kissinger Report 2004. A Retrospective on NSSM - 200*, Human Life International, Front Royal, VA,

<http://www.scribd.com/doc/10059513/Nssm-200Kissinger-Report>; *Is Overpopulation a National and Global Security Threat?*, The Center for Research on Population and Security, http://www.population-security.org/issue_a.htm... Na osnovu američkog Zakona o slobodi informacija, Freedom Information Act, *Kisindžerov izveštaj*, kao i drugi dokumenti Saveta za nacionalnu bezbednost o tom programu, deklasifikovni su od polovine devedesetih godina do kraja 2008, pa su tako i postali dostupni javnosti.

[60] The Rockefeller Commission Report. The Population and the American Future. The Report of The Commission on Population Growth and the American Future, The Center for Research on Population and Security, http://www.populationsecurity.org/rockefeller/001_population_growth_and_the_american_future.htm.

[61] Fred Hirsch, Edward L. Morse & Michael W. Doyle: *Alternatives to monetary disorder*, McGraw-Hill, for the Council on Foreign Relations/ 1980s Project, New York, 1977.

[62] Paul A. Volcker, President, Federal Reserve Bank of New York: *The Political Economy of the Dollar*, The Fred Hirsch lecture sponsored by the Fred Hirsch Memorial Committee at Warwick University, Coventry, England, on Thursday, November 9, 1978, FRBNY Quarterly Review/ Winter 1978 - 79, pp. 1 - 12, Concurrently being published in the January 1979 issue of *The Banker* (London),

http://www.ny.frb.org/research/quarterly_review/1978v3/v3n4article1.pdf.

[63] Tzv. "Vašingtonski konsenzus" označava vladajuću neoliberalnu politiku koju su u periodu od 1979 -1980. do 2008 -2009, zastupali i sprovodili operativni akteri svetske korporativne revolucije među ekonomistima, političarima i novinarima, ali pre svega označava politiku Trezora SAD koju su na temelju očekivane saglasnosti operativno sprovodili MMF, Svetska banka i druge međunarodne finansijske institucije. Isto tako, pojam

označavao radikalne “neoliberalne reforme” ekonomije i finansija u UK i SAD (“tačerizam”, “reganomika”), koje su, istovremeno, tokom osamdesetih godina 20. veka, propisane kao nužan spoljašnji uslov za sve zemlje u razvoju, a od 1989 - 1990. i kraja tzv. “hladnog rata” za tzv. tranzicione zemlje u Istočnoj Evropi, uključujući ovde i sve zemlje na prostoru izvorne Jugoslavije, pa prema tome i Srbiju. Sam pojam “Vašingtonski koncenzus” konstruisao je 1989. Džon Vilijamson kako bi imenovao deset posebnih reformskih “preporuka” za koje je našao da predstavljaju “standardni” sadržaj paketa “reformskih uslova” koji je Vašington - Trezor SAD, odnosno američko ministarstvo finansija, MMF, Svetska banka - izričito propisao prvo za sve zemlje u razvoju, a potom i za čitav svet. Ovih deset “standardnih reformskih uslova” koje svaka nacionalna ekonomija mora da ispuni, jesu: fiskalna disciplina, preusmeravanje javne potrošnje (od subvencija za obrazovanje, primarnu zdravstvenu zaštitu i druge javne potrebe na investicije u infrastrukturu), poreska reforma (proširenje poreske osnovice, umereno marginalna poreska stopa), promenljive kametne stope koje se utvrđuju na tržištu, konkurentni valutni kurs, potpuna liberalizacija međunarodne trgovine (ukidanje svih oblika kvantitativnog ograničenja, niske i ujednačene carinske tarife), potpuna liberalizacija unutrašnjih stranih investicija, potpuna privatizacija preduzeća u državnom i javnom vlasništvu, potpuna pravna deregulacija (ukidanje svih propisa koji ograničavaju nastup stranih kompanija ili konkurenciju na nekom lokalnom tržištu, od deregulacije su izuzeti samo lokalni propisi koji se tiču pitanja bezbednosti, zaštite životne sredine i zaštite potrošača, kao i propisi koji garantuju “razborit” nadzor nad lokalnim finansijskim institucijama), puna zakonska zaštita privatnog vlasništva. Videti, *Washington Consensus*, Harvard University’s Center for International Development (CID). The Global Trade Negotiations Home Page,

http://en.wikipedia.org/wiki/Globalization_and_Its_Discontents; *Washington Consensus*, Wikipedia,

http://en.wikipedia.org/wiki/Washington_Consensus,

[64] Kalendar ovih 12 susreta SAD - SSSR na najvišem nivou izgleda ovako: 19 - 21. novembar, 1985, Ženeva, Švajcarska, Ronald Regan i Mihail Gorbačov; 10 - 12. oktobar, 1986, Rejkjavik, Island, Ronald Regan i Mihail Gorbačov; 7 - 10. decembar, 1987, Vašington, SAD, Ronald Regan i Mihail Gorbačov; 29. maj - 1. jun, 1988, Moskva, SSSR, Ronald Regan i Mihail Gorbačov; 7. decembar, 1988, Njujork, SAD, Ronald Regan i Mihail Gorbačov, u prisustvu izabranog predsednika SAD Džordža H. V. Buša; 2 - 3. decembar, 1989, La Valeta, Malta, Džordž Buš i Mihail Gorbačov; 30. maj - 3. jun, 1990, Vašington, SAD, Džordž Buš i Mihail Gorbačov; 9. septembar, 1990, Helsinki, Finska, Džordž Buš i Mihail Gorbačov; 19. novembar, 1990, Pariz, Francuska, Džordž Buš i Mihail Gorbačov; 17. jul, 1991, London, UK, Džordž Buš i Mihail Gorbačov; 30 - 31. jul, 1991, Moskva, SSSR, Džordž Buš i Mihail Gorbačov; 29 - 30. oktobar, 1991, Madrid, Španija, Džordž Buš i Mihail Gorbačov.

[65] *Mikhail Gorbachev Reports on the Trilateral Commission*, Making the History of 1989,

<http://chnm.gmu.edu/1989/items/show/138>; *Anatoly Cbernyaev’s Notes from the Politburo Session, January 21, 1989*, From the National Security Archive, The George Washington University, Washington, DC,

http://chnm.gmu.edu/1989/archive/files/trilateral-commission_456077e5f6.pdf;

Commemorating... 1989. The Year that Changed the Map of Europe (And Therby the World), The Trilateral Commision, 33rd European Regional Meeting, 16 - 18 October 2009, Oslo, Norway - North American Regional Meeting, 6 - 8 November 2009, Washington, DC, pp. 9 - 15,

http://www.trilateral.org/download/doc/Commemorating_1989.pdf.

[66] ...Treća moskovska konferencija, 18. oktobar – 1. novembar 1943, susret ministara spoljnih poslova SSSR, SAD i UK, Molotova, Hala i Idna, Moskovska deklaracija; Prva konferencija Velike trojice, 28. novembar – 1. decembar 1943, Teheran, kodirano Eureka, Staljin, Ruzvelt i Čerčil, zajednička strategija u ratu protiv Nemačke i njenih saveznika; Konferencija u Breton Vudsu, 1 – 15. jul 1944, SAD, predstavnici 44 savezničke zemlje osnovali Međunarodni monetarni fond i Svetsku banku za obnovu i razvoj; Konferencija u Dambarton Oksu, Vašington, 21 – 29. avgust 1944, predstavnici 39 savezničkih zemalja potpisali sporazum o osnivanju OUN po završetku rata; Druga konferencija u Kvebeku, kodirano Octagon, 12 – 16. septembar 1944, Ruzvelt, Čerčil, razmatran Morgentauov plan za posleratnu Nemačku, kao i druga pitanja rata; Četvrta moskovska konferencija, kodirano Tolstoy, 9. oktobar 1944, Staljin, Čerčil, Molotov, Idn, ustanovljene posleratne sfere uticaja u Istočnoj Evropi, kao i na Balkanskom poluostrvu; Konferencija na Malti, kodirano Argonaut & Cricket, 30. januar – 2. februar 1945, Ruzvelt i Čerčil, pripreme za susret sa Staljinom na Jalti; Konferencija na Jalti, kodirano Argonaut & Magneto, 4 – 11. februar 1945, Staljin, Ruzvelt, Čerčil, osnove plana za podelu Nemačke i posleratnu Evropu, posebno slučajevi Poljske i Jugoslavije, “džentlmenski sporazum” o podeli interesnih sfera na Balkanu po principu 50:50, zakazana osnivačka konferencija OUN, dogovoren ulazak SSSR u rat protiv Japana; Osnivačka Konferencija OUN, San Francisko, 25. april – 26. jun 1945, predstavnici 50 zemalja, Povelja OUN; Konferencija u Postdamu, kodirano Terminal, 17. jul – 2. avgust 1945, Staljin, Truman, Čerčil, zatim Atli, Postdamska deklaracija o bezuslovnoj kapitulaciji Japana, Sporazum iz Postdama o politici prema Nemačkoj.

[67] Videti, Michael R. Beschloss, and Strobe Talbot: *At the Highest Levels. The Inside Story of the End of the Cold War*, Little, Brown and Company, Boston, etc., 1993; Timothy Garton Ash: *In Europe's Name. Germany and the Divided Continent*, Vintage Books, New Yprk, 1993; Aleksandar N. Jakovljević: *U vrtlogu sećanja*, I-II (2001), LIR BG – Forum pisaca, Beograd, 2002; *Commemorating... 1989. The Year that Changed the Map of Europe (And Therby the World)*, The Trilateral Commision, ibid.

[68] *List of wars 1945 – 1989*, Wikipedia, http://en.wikipedia.org/wiki/List_of_wars_1945%E2%80%931989; *List of wars 1990 – 2002*, Wikipedia, http://en.wikipedia.org/wiki/List_of_wars_1990%E2%80%932002.

[69] *AIDS*, Wikipedia, <http://en.wikipedia.org/wiki/AIDS> .

[70] Paul Treanor: *How Many People did Thatcher Kill? (The original version *Wieviele Menschen hat Thatcher getötet?*, Telepolis, 04.11.1998, <http://www.heise.de/tp/r4/artikel/2/2516/1.html>); Paul Treanor. Archive. Document Index. <http://web.inter.nl.net/users/Paul.Treanor/thatcher.html>; David Redmon, Pratt Institute, Brooklyn: *Privatization is Suicide*, Consumers, Commodities & Consumption. A Newsletter of the Consumer Studies*

Research Network, Vol. 5, No. 1, December 2003,

<https://netfiles.uiuc.edu/dtcook/www/CCCnewsletter/5-1/Redmon.htm>;

John Gerring, Strom C. Thacker: *Do Neoliberal Economic Policies Kill or Save Lives?*, Department of Political Science. Department of International Relations. Boston University, Boston MA, November 2, 2007, <http://www.bu.edu/sthacker/IMRpolicy071102.pdf>; Claudia von Werlhof: *The Consequences of Globalization and Neoliberal Policies. What are the Alternatives?*, GlobalResearch.ca, February 1, 2008,

<http://www.globalresearch.ca/index.php?context=va&aid=7973>; Anup Shah: *Poverty Facts and Stats*, The Page Last Updated, Monday, September 20, 2010, Global Issues,

<http://www.globalissues.org/article/26/poverty-facts-and-stats>; *Thank You United Nations and All the Neoliberal Colonialist NGOs*, Bri Kouri Nouvèl Gaye (Haiti), January 12, 2011,

[http://brikourinouvelgaye.com/2011/01/12/thank-you-united-nations-and-all-the-neoliberal-colonialist-ngos/...](http://brikourinouvelgaye.com/2011/01/12/thank-you-united-nations-and-all-the-neoliberal-colonialist-ngos/)

[71] Majkl Mandelbaum: *Treba li svetu Golijat. Kako Amerika deluje kao svetska vlada u 21. veku*, isto, str. 23 (videti napomenu 33 u ovom tekstu).

[72] Miroslav Marković: *Filozofija Heraklita Mračnog*, Nolit, Beograd 1983, str. 48 – 49.

[73] Majkl Mandelbaum: *Treba li svetu Golijat. Kako Amerika deluje kao svetska vlada u 21. veku*, isto, str. 32 (videti napomenu 32 u ovom tekstu).

[74] Kovanica *korisni idiot*, *korisni idioti* – *useful idiot*, *useful idiots*, prvi put javno upotrebnjena je u jednom članku o italijanskim političkim prilikama koji je *Njujork tajms* objavio na samom početku tzv. Hladnog rata i nedelju dana pre publikvanja *Rezolucije Informbiroa* (Arnold Cortesi: *Communist Shift is Seen in Europe. Tour of Two Italian Leaders Behind Iron Curtain Held to Doom Popular Fronts*, New York Times, June 21, 1948, p. 14). U tom članku navodi se da će italijanski komunisti dati priliku *korisnim idiotima*, odnosno svojim “saputnicima” sa levog krila Socijalističke partije Italije, ili da pristupe Komunističkoj partiji Italije ili da napuste lagodnu “saputničku” poziciju. Posle ovog članka, kovanica *korisni idiot*, *korisni idioti*, označavala je tokom tzv. “hladnog rata” sve one koji nisu pripadali komunističkim organizacijama, ali su imali simpatije za SSSR i stvar komunizma uopšte ili su, čak, sa njima dalili neke ideje i uverenja. Implikacija jedne takve pozicije, tvrdilo se, jeste da ovi *korisni idioti* nesvesno rade za SSSR i međunarodni komunizam, zbog čega ih SSSR i međunarodni komunizam cinično i beskrupulozno iskorišćavaju za postizanje svojih mračnih

ciljeva. Tvrdilo se da je autor pojma *korisni idioti*, bio sam Lenjin. Međutim, u proleće 1987, Grant Haris iz vašingtonske Kongresne biblioteke, saopštio je da dugogodišnje, veoma pažljivo iščitavanje Lenjinovih objavljenih radova na raznim jezicima, nije potvrdilo osnovanost ove propagandne legende o Lenjinu kao autoru kovanice *korisni idioti*. Taj izraz, naime, nije pronađen ni u jednom od Lenjinovih radova, izjavio je Grant Haris. Videti, *Useful idiot*, Wikipedia, http://en.wikipedia.org/wiki/Useful_idiot; Daniel Finkelstein: *Never said it: 10 famously inaccurate quotes*, The Times, March 18, 2009, <http://timesonline.typepad.com/comment/2009/03/10-things-that.html>.

[75] Wald, George. Letter. New York Times 19 Aug. 1980, sec. 14: 4, dostupno na adresama *The High Priest Of Globalization Essay. Research Paper, My Best Essays. http://mybestessays.com/the-high-priest-of-globalization-essay-research/; Other Western Élites. The Trilateral Commission, Bilderberg.org. http://www.bilderberg.org/trilat.htm.*

[76] Tekst dostupan na adresi *Other Western Élites. The Trilateral Commission, Bilderberg.org.*, <http://www.bilderberg.org/trilat.htm>.

[77] Bruce S. Thorton: *The Chorus of Useful Idiots*, FrontPageMagazine.com, Friday, November 01, 2002,

<http://archive.frontpagemag.com/readArticle.aspx?ARTID=21386>; George Manbiot: *Dreamers and idiots. Britain and the US did everything to avoid a peaceful solution in Iraq and Afghanistan*, The Guardian, Tuesday, 11 November, 2003, <http://www.guardian.co.uk/politics/2003/nov/11/afghanistan.iraq>; Simon Jenkins: *London: Resisting the Useful Idiots*, The Huffington Post, July 29, 2005,

http://www.huffingtonpost.com/simon-jenkins/london-resisting-the-useful_b_4878.html;
Anthony Browne: *Fundamentally, we're useful idiots*, The Times, August 1, 2005,

http://www.timesonline.co.uk/tol/comment/columnists/guest_contributors/article550184.ece;
J.B.Williams: *Targeting the Rich and Corporations. Obamanomics 101 For Useful Idiots*, Canada Free Press, Thursday, September 11, 2008, <http://www.canadafreepress.com/index.php/article/4966>; Tony Judd: *Bush's Useful Idiots. The Strange Death of Liberal America*, London Review of Books, Vol. 28, No. 18, 21 September 2006, <http://www.lrb.co.uk/v28/n18/tony-judd/bushs-useful-idiots>; Chris Hedges: *The Idiots Who Rule America*, Truthdig, October 20, 2008,

http://www.truthdig.com/report/item/20081020_the_idiots_who_rule_america/; J.B Williams: *Obama's Natural-Born Useful Idiots*, Canada Free Press, Tuesday, May 11, 2010,

<http://www.canadafreepress.com/index.php/article/23043>; Simon Tisdall: *Cameron has proved himself - as Obama's useful idiot*, The Guardian, Thursday 29 July 2010,

<http://www.guardian.co.uk/commentisfree/2010/jul/29/david-cameron-obamas-useful-idiot>;
Shyam Sundar: *The 'UKDSA's' celebrity, Useful Idiot was (and still is) Tony Blair*, Corporate Frauds Watch, Thursday, 14 October 2010,

<http://corporatefraudswatch.blogspot.com/2010/10/ukdsas-celebrity-useful-idiot-was-and.html...>

[78] *Agent of influence*, Wikipedia, http://en.wikipedia.org/wiki/Agent_of_influence.

[79] Kornelijus Kastorijadis: *Uspón beznačajnosti*, isto, str. 11 – 12.

[80] Kanadski filozof Džon Ralston Sol, dao je značajan doprinos razumevanju *korisnih idiota* kao savremenog planetarnog fenomena, tako što je posebno osvetlio *korporativizam* kao dominantnu ideologiju. Videti, John Ralston Saul: *Voltaire's Bastards. The Dictatorship of Reason in the West*, Vintage Canada, Toronto, 1993; *The Unconscious Civilization*, Free Press, New York, 1999 (srpski prevod, Džon Ralston Sol: *Nesvesna civilizacija*, Karpos, Beograd, 2010); *The collapse of globalism and the rebirth of nationalism*, Harper's magazine, March 2004, pp. 33 – 43,

<http://harpers.org/archive/2004/03/0079950>.

[81] Kornelijus Kastorijadis: *Uspón beznačajnosti*, isto, str. 71.

[82] Vditi, Richard Damania and Erwin Bulte: *Resources for Sale: Corruption, Democracy and the Natural Resource Curse*, School of Economics, Centre for International Economic Studies, University of Adelaide, Australia, Discussion Paper No. 0320, July 2003, <http://www.adelaide.edu.au/cies/papers/0320.pdf>; Axel Dreher, Christos Kotsogiannis and Steve McCorrison: *Corruption Around the World. Evidence from a Structural Model*, Department of Economics, School of Business and Economics, University of Exeter, UK, June 8, 2004, <http://129.3.20.41/eps/pe/papers/0406/0406004.pdf>; David Martimort and Stéphane Straub: *Privatization and Corruption*, University of Toulouse (IDEI) and Institut Universitaire de France, University of Edinburgh, January 6, 2006, http://idei.fr/doc/conf/veol/straub_martimort.pdf; Jack E. Lohman: *Politicians – Owned and Operated by Corporate America. Why Campaign Reform is Crucial to the US Economy and National Security and Why Clean Money Elections are the Right Fix*, Colgate Press, Sussex, WI, 2006, <http://www.moneyedpoliticians.com/>; Nick Mathiason: *Western bankers and lawyers 'rob Africa of \$150bn every year'*, guardian.co.uk. The Observer, Sunday 21 January 2007, <http://www.guardian.co.uk/money/2007/jan/21/business.theobserver2>; Suzan Rouz-Ejkerman, urednik: *Ekonomija korupcije. Međunarodni zbornik*, Službeni glasnik, Beograd, 2008; *2009 Global Integrity Report*, Global Integrity. Independent Information on Governance & Corruption, [http://report.globalintegrity.org/...](http://report.globalintegrity.org/)

[83] Po alfabetskom redu, na američkoj listi *Deset najtraženijih korumpiranih političara za 2010*, *Ten Most Wanted Corrupt Politicians for 2010*, fondacije Judicial Watch, nalaze se: senator Barbara Bokser (demokrata, Kalifornija), Ram Emanuel (doskorašnji šef kabineta predsednika Baraka Huseina Obame), senator Džon Ensig (republikanac, Nevada), Barni Frenk (demokrata, Masačusets), Džesi Džekson mlađi (demokrata, Ilinois), Barak Husein Obama (predsednik SAD), Nensi Pelosi (demokrata, Kalifornija), Čarls Rendžel (demokrata, Njujork), Hal Rodžers (republikanac, Kentaki) i Maksin Voters (demokrata, Kalifornija). *Judicial Watch Announces List of Washington's "Ten Most Wanted Corrupt Politicians" for 2010*, Judicial Watch. Tom Fitton President, December 17, 2010,

<http://www.judicialwatch.org/weeklyupdate/2010/50-washingtons-ten-most-wanted-corrupt-politicians-2010>.

[84] 2009 Global Integrity Report. Accountability and Anti-Corruption Unchanged in U.S. Despite New Administration, Global Integrity. Independent Information on Governance & Corruption,

<http://report.globalintegrity.org/globalindex/findings.cfm#NewAdministration>.

[85] Adam Liptak: *Justices, 5-4, Reject Corporate Spending Limit*, The New York Times, January 21, 2010, http://www.nytimes.com/2010/01/22/us/politics/22scotus.html?_r=2; The Editors: *How Corporate Money Will Reshape Politics*, Room for Debate. The Opinion Page (with 555 Readers' Comments), The New York Times, January 21, 2010, <http://roomfordebate.blogs.nytimes.com/2010/01/21/how-corporate-money-will-reshape-politics/>; Deborah Tedford: *Supreme Court Rips Up Campaign Finance Laws*, National Public Radio (NPR), January 21, 2010, <http://www.npr.org/templates/story/story.php?storyId=122805666>.

[86] Владимир Радомировић: *Истраживање. Политичари најкорумпиранији*, pištaljka.rs, 30. 11. 2010, <http://www.pistaljka.rs/home/read/53>, интегрални текст самог истраживања на е-адреси,

http://www.pistaljka.rs/public/fck_files/file/dokumenti/TNSMediumGallup_UNDP_Corruption%20benchmarking_Report_Oct-10%20SRB.doc.

[87] Иван Нинић: *Фирма министра Дулића послује са 70 буџетских институција*, pištaljka.rs, 03. 12. 2010, <http://www.pistaljka.rs/home/read/55>; Владимир Радомировић: *Напрасно уписан пренос права у Дг комп.*, pištaljka.rs, 03. 12. 2010, <http://www.pistaljka.rs/home/read/57>; Екипа Пиштаљке: *Агенција попустљива према министру*, pištaljka.rs, 17. 12. 2010, <http://www.pistaljka.rs/home/read/63>.

[88] WikiLeaks: 06Belgrade1681, ICTY Action Plan Scorecard, October 6, 2006, Confidential, <http://213.251.145.96/cable/2006/10/06BELGRADE1681.html>; 08B Belgrade 1097, Serbia: Prospects for Completion of ICTY, October 10, 2008, Secret//Nonforn,

<http://213.251.145.96/cable/2008/10/08BELGRADE1097.html>; 09Belgrade399, Serbian Government Hunting fro Mladic, Jun 6, 2009, Confidential,

<http://213.251.145.96/cable/2009/05/09BELGRADE399.html>; 09Belgrade765, Serbia in the Wake of Vice President Biden's Visit, July 29, 2009, Confidential,

<http://213.251.145.96/cable/2009/07/09BELGRADE765.html>; 09BELGRADE841, Serbia Grapples with Russia Relations in Advance of Medvedev, September 3, 2009, Secret,

<http://213.251.145.96/cable/2009/09/09BELGRADE841.html>; 09BELGRADE1222, Serbia: War Crimes Ambassador Rapp Highlights Importance of, October 22, 2009, Unclassified//For Official Use Only, <http://www.wikileaks.ch/cable/2009/10/09BELGRADE1222.html>; 10BELGRADE3, Post ICJ Opinion: Serbia to Continue Obstructing Kosovo, January 12, 2010, Classification: Confidential//Noforn, <http://213.251.145.96/cable/2010/01/10BELGRADE3.html>; 10BELGRADE19, Serbia:

Ambassador's First Meeting with President Tadic, January 21, 2010, Secret,

<http://www.wikileaks.ch/cable/2010/01/10BELGRADE19.html>; 10BELGRADE25, Serbia: Ambassador's First Meeting with Presidential Foreign, February 5, 2010, Secret,

<http://www.wikileaks.ch/cable/2010/02/10BELGRADE25.html>.

[89] Videti, Julie Lévesque: *Who's Who at Wikileaks?*, Global Research, December 20, 2010, <http://www.globalresearch.ca/index.php?context=va&aid=22437>.

[90] Tekst koji je pred čitaocem već je bio završen, kada je Boris Tadić, u ulozi predsednika Republike, ponudio još jedan argument u prilog široko rasprostranjenog uverenja o vanustavnoj i vaninsitucionalnoj koncentraciji vlasti i moći u današnjoj Srbiji. U svom prvom javnom nastupu u 2011, Tadić je preko Tanjuga obavestio ovdašnju i međunarodnu javnost da je današnja Srbija, koja je po ovom svom predsedniku takođe i "nedovršena kuća", već uradila nešto što ona, međutim, i uprkos Tadićevoj izričitoj tvrdnji, nije uradila. Naime, predsednik današnje Srbije obavestio je da Republika priznaje faktičko stanje uspostavljeno na jednom delu njene teritorije posle 1999, odnosno posle 17. februara 2008, drugim rečima da priznaje tzv. "republiku Kosovo" kao ravnopravnog partnera u međunarodnim odnosima, što posledično znači da priznaje priznaje ovaj entitet kao "nezavisnu državu". Evo tog značajnog predsedničkog obaveštenja: "Kada je reč o pregovorima o Kosovu i Metohiji, koji bi trebalo da započnu ove godine, Tadić je poručio da je Srbija spremna za razgovore, ali da čeka da ista spremnost bude iskazana i u Prištini. Dijalog je, kako je naglasio, jedini način da Srbija ostvari svoja legitimna prava jer u suprotnom ima stanje zamrznutog konflikta./ Beograd je, kako je poručio, spreman za fleksibilni dijalog i nema ambiciju da političko stanje na Kosovu vraća na nivo od pre 1999. godine jer je to nerealno... (podvl. L.J.K.)" Тадић: Србија је као недовршена кућа. Београд нема амбицију да политичко стање на Косову враћа на ниво од пре 1999. године, јер је то нереалистично, поручио председник Србије, Танјуг, Политика, 03. 01. 2011,

<http://www.politika.rs/rubrike/Politika/Tadic-Srbija-ne-sme-da-propusti-nijednu-priliku.sr.html>.

[91] *50 Years is Enough. The Case Against The World Bank and the International Monetary Fund*, Edited by Kevin Danaher, South End Press, Boston, 1994; Edward S. Herman: *Triumph of the Market*, South End Press, Boston, 1995; Moises Naim: *Fads and Fashion in Economic Reforms: Washington Consensus or Washington Confusion?*, Foreign Policy Magazine, International Monetary Fund, October 26, 1999; Joseph Stiglitz: *Globalization and Its Discontents*, W.W. Norton & Co., New York, 2002 (srpski prevod, Džozef E. Stiglic: *Protivrečnosti globalizacije*, SBM-x, Beograd, 2004; John Williamson: *Did the Washington Consensus Fail?*, Peterson Institute for International Economics, Washington, DC, November 6, 2002,

<http://www.iie.com/publications/papers/paper.cfm?researchid=488>; Herschel I. Grossman & Juan Mendoza: *Annexation or Conquest? The Economics of Empire Building*, SUNY at Buffalo, College of Arts & Sciences, Department of Economics Working Paper No. 2002-15, May 2002, Social Science Research Network, http://papers.ssrn.com/sol3/papers.cfm?abstract_id=310602; Walden Bello: *The Economics of Empire*, New Labor Forum, Vol. 12, No. 3, Fall, 2003, published by Joseph S. Murphy Institute, City University of New York, pp. 8 - 16; Gordon Laxer: *Popular National Sovereignty and the U.S. Empire*, Journal of World-systems Research, XI, 2, december 2005, Special Issue: Globalizations from "Above" and "Below". The Future of World Society, pp. 317 - 353;

Dani Rodrik: *Goodbye Washington Consensus, Hello Washington Confusion? A Review of the World Bank's Economic Growth in the 1990s: Learning from a Decade of Reform*, Journal of Economic Literature, Vol. XLIV (December 2006), pp. 973- 987; Michael Chossudovsky: *Globalizacija bijede i novi svjetski poredak* (2003), Prometej, Zagreb, 2008; Naomi Klein: *Doktrina šoka. Uspon kapitalizma katastrofe* (2007), V.B.Z., Zagreb, 2008; **The Global Economic Crisis. The Great Depression of the XXI Century, Michel Chossudovsky and Andrew Gavin Marshall, Editors**, Global Research Publishers, Montréal, Québec, 2010; Рајко Буквић: *Вашингтонски концензус и деиндустријализација источне и југоисточне Европе*, НСПМ, петак, 07. јануар 2011, <http://www.nspm.rs/ekonomska-politika/vasingtonski-konsenzus-i-deindustrijalizacija-istocne-i-jugoistocne-evrope.html>.

[92] Зоран Ћинђић: *Недаће глобализације, приказ, Joseph Stiglitz: Globalization and its Discontents, Њујорк, 2002, НИИ, 9. мај 2002, Меморијална интернет презентација*
Др **Зорана Ћинђића**,
http://www.zorandjindjic.org/index.php?vrsta=17&kategorija=&tekst=1142&naredba=rikaz&br_stranice.

[93] *Global Trends 2025: A Transformed World*, **The National Intelligence Council. 2025 Project.** November 2008,
http://www.dni.gov/nic/PDF_2025/2025_Global_Trends_Final_Report.pdf.

[94] Michael T. Klare: **Welcome to 2025. American Preeminence Is Disappearing Fifteen Years Early**, TomDispatch.com, October 26, 2009,

http://www.tomdispatch.com/post/175113/Michael_Klare_the_great_superpower_meltdown.

[95] Michael T. Klare: *Twenty-First Century Energy Superpower. China, Energy, and Global Power*, TomDispatch.com, September 19, 2010,

http://www.tomdispatch.com/post/175297/tomgram%3A_michael_klare%2C_china_shakes_the_world/; Dilip Hiro: **America Is Suffering a Power Outage...and the Rest of the World Knows It**, TomDispatch.com, September 23, 2010,

http://www.tomdispatch.com/blog/175299/tomgram%3A_dilip_hiro_the_waning_of_america/;
Achlee

Vance: *China Wrests Supercomputer Title From U.S.*, The New York Times, October 28, 2010, http://www.nytimes.com/2010/10/28/technology/28compute.html?_r=1; Alfred W. McCoy: *The Decline and Fall of the American Empire. Four Scenarios for the End of the American Century by 2025*, TomDispatch.com, December 5, 2010,

http://www.tomdispatch.com/post/175327/tomgram%3A_alfred_mccoy%2C_taking_down_america/; James Petras: *The Crisis of Capitalism and the New Great Depression. Sneak Peak of "The Global Economic Crisis"*, Globalresearch.ca, December 9, 2010,

<http://www.globalresearch.ca/index.php?context=va&aid=22348>; Mike Whitney: *Doomsday for the US Dollar. Post Mortem for the World's "Reserve Currency"*, Globalresearch.ca, December 14, 2010, <http://www.globalresearch.ca/index.php?context=va&aid=22402>;
Gilbert Mercier: *The American Empire Is Collapsing, And Americans Will Be The Last to*

Know, News Junkie Post, AlterNet, December 15, 2010, <http://www.alternet.org/story/149173/>.

[96] U radu ove neformalne asocijacije međunarodne akademske zajednice koja traga za alternativnim ekonomskim (i socijalnim, sledstveno političkim, itd.) strategijama i predlaže odgovarajuća rešenja, nije učestvovao ni jedan ovdašnji ekonomista. Istini za volju, iz zemalja koje su tokom proteklih 20 godina nastale na prostoru izvorne Jugoslavije, u radu tog foruma redovno učestvuje samo Jože Mencinger iz Ljubljane.

Working Group: Alternative Economic Policy for Europe. Euromemorandum-Group, <http://www.memo-europe.uni-bremen.de/euromemo/indexmem.htm>.

[97] EuroMemorandum 2008/09. Democratic transformation of European finance, a full employment regime, and ecological restructuring - Alternatives to finance-driven capitalism, EuroMemorandum Group, http://www.memo-europe.uni-bremen.de/downloads/EUROMEMORANDUM%202008_09_with_names_of_contributors1.pdf.

[98] *Dosije o privatizaciji i transferu moći*, Autor: Miroslava Pudar, Danas, 05. 01. 2007; Nebojša Popov: *Otimanje od očaja, Jedan trenutak tranzicije, Republika, 422 - 423, 1 - 29. februar, 2008*; Pokret za slobodu. Koordinacioni odbor radničkih protesta u Srbiji: *Platforma Koordinacionog odbora radničkih protesta u Srbiji*, 25. 09. 2009,

http://freedomfight.net/cms/index.php?mact=News,cntnt01,detail,0&cntnt01articleid=239&cntnt01origid=15&cntnt01detailtemplate=my_showdetail.tpl&cntnt01dateformat=%25d.%20%25m.%20%25Y.&cntnt01returnid=62; Pritisци na Republiku. Nebojša Popov optužio vlast za pokušaj reprivatizacije zrenjaninske firme Jugoremedija i zastrašivanje radnika, Balkan Magazin, četvrtak, 22. jul 2010,

http://www.balkanmagazin.net/kolumna/novosti_i_politika/pritisci_na_republiku_.xhtml; Reporterka Danasa na neobičnoj mobi akcionara „Jugoremedije“. Radnici sami grade fabriku. Uložili su pare, kupili plac, napravili projekat nove hale i učestvuju u radovima, dok im pasulj kuva lično dr Nebojša Popov, Autor: Miroslava Pudar, Danas, 25. 10. 2010...

[99] *Византијски извори за историју народа Југославије*, том I, уредник Георгије Острогорски, обрадили Фрањо Баришић, Мила Рајковић, Бариша Крекић, Лидија Томић, isto, str. 138.

[100] Vladimir Dedijer: *Interesne sfere. Istorija interesnih sfera i tajne diplomatije uopšte, a posebno Jugoslavije u Drugom svetskom ratu*, isto, str. 95 - 97.

The original source of this article is Global Research
Copyright © [Ljubomir Kljakić](#), Global Research, 2011

[Comment on Global Research Articles on our Facebook page](#)

[Become a Member of Global Research](#)

Articles by: **Ljubomir Kljakić**

Disclaimer: The contents of this article are of sole responsibility of the author(s). The Centre for Research on Globalization will not be responsible for any inaccurate or incorrect statement in this article. The Centre of Research on Globalization grants permission to cross-post Global Research articles on community internet sites as long the source and copyright are acknowledged together with a hyperlink to the original Global Research article. For publication of Global Research articles in print or other forms including commercial internet sites, contact: publications@globalresearch.ca

www.globalresearch.ca contains copyrighted material the use of which has not always been specifically authorized by the copyright owner. We are making such material available to our readers under the provisions of "fair use" in an effort to advance a better understanding of political, economic and social issues. The material on this site is distributed without profit to those who have expressed a prior interest in receiving it for research and educational purposes. If you wish to use copyrighted material for purposes other than "fair use" you must request permission from the copyright owner.

For media inquiries: publications@globalresearch.ca